

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 86

Ple del Parlament

Sessió 49, primera reunió, dimarts 11 de febrer de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Decret llei 2/2020, del 21 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre 203-00027/12	4
Projecte de llei vitivinícola de Catalunya 200-00002/12	23
Interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial 300-00232/12	43

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 49.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, el secretari segon i les secretàries tercera i quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Educació, de Cultura, de Justícia i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Decret llei 2/2020, del 21 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre (tram. 203-00027/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 529, 11).

2. Projecte de llei vitivinícola de Catalunya (tram. 200-00002/12). Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 535, 3).

3. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la seguretat del sector de la petroquímica (tram. 252-00024/12). Tots els grups i subgrups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 533, 4).

4. Preguntes amb resposta oral.

5. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2020 (tram. 200-00011/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte (text presentat: BOPC 525, 3).

6. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic i de creació de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient (tram. 200-00012/12). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 526, 3).

7. Interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial (tram. 300-00232/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels càrtels en l'economia catalana i l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00233/12). Yolanda López Fernández, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica i els nous projectes d'incineració de residus (tram. 300-00234/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres d'internament per a estrangers (tram. 300-00235/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el patrimoni monumental (tram. 300-00236/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la cultura a Catalunya (tram. 300-00239/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'Administració digital (tram. 300-00237/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el sector agrícola (tram. 300-00238/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la manca d'un finançament just de la cultura (tram. 302-00187/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels joves (tram. 302-00188/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Administració de justícia (tram. 302-00189/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció dels menors a les escoles (tram. 302-00190/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00191/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les desigualtats territorials a Catalunya (tram. 302-00192/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica (tram. 302-00193/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

El president

Bé, som-hi, doncs? Un cop resolta aquesta qüestió tècnica, comencem la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, com a quart punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

D'altra banda, els faig avinent que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, el diputat Eusebi Campdepadrós, amb motiu d'hospitalització, ha delegat el seu vot en el diputat Albert Batet, president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2020 hi ha setanta-set víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Decret llei 2/2020, del 21 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre

203-00027/12

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2020, del 21 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà en primer lloc el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula, doncs, el vicepresident, senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i Conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Conselleres, conseller, senyores diputades, senyors diputats, molt bona tarda a tothom. Intervinc en nom del Govern per presentar aquest decret llei que, doncs, d'acord amb els criteris d'urgència i necessitat, portem a la cambra per fer front a les necessitats financeres de la Generalitat mentre duri la pròrroga pressupostària, durant aquestes primeres setmanes de l'any 2020, i que alhora també modifica el text refós de la legislació en matèria d'aigües per a actua-

cions urgents que s'han de fer i que necessiten una modificació de norma amb rang de llei.

En altres ocasions hem comparegut en aquesta cambra precisament per donar compte de decrets llei com el d'avui; ho va fer el vicepresident Junqueras i ho vaig fer jo també en el darrer exercici amb una proposta de decret llei que el que facilita és..., faculta el Govern de Catalunya a que, mentre duri aquesta pròrroga pressupostària, pugui fer front a les necessitats de renovació de préstecs, renovació d'aval, i, per tant, assumir els nostres compromisos que ja tenim contrets en l'àmbit de les necessitats financeres de la Generalitat Catalunya.

Altres vegades, quan hem comparegut amb un decret llei similar a aquest, s'ha fet amb la perspectiva de no saber si hi haurien pressupostos per a aquest exercici. De fet, l'aprovació de pressupostos per a un exercici, degut a la intensa activitat i vida política i dels canvis que hi han hagut, de tanta profunditat, no només en l'àmbit parlamentari, sinó al conjunt de la política i la societat catalanes, doncs, el fet d'aprovar pressupostos anualment no ha estat la tònica habitual, sinó que malauradament en els darrers anys hem hagut de portar decrets de pròrroga com aquest.

Però en aquest cas portem un decret llei de necessitats financeres amb pròrroga pressupostària que tenim, doncs, la convicció, perquè així ho hem acordat..., i de fet durant aquest Ple podrem donar inici a la tramitació dels pressupostos de l'any 2020, un decret llei que serà vigent només durant els primers mesos d'aquest any 2020, perquè tenim un acord pressupostari, un acord que ha estat possible, que el tràmit parlamentari ja es va iniciar i que es validarà en el Ple de demà, i tindrem l'ocasió de fer-ne el debat a la totalitat i valorar-ne l'aportació positiva que tenen aquests pressupostos per als ciutadans del país.

Tot i això, tot i aquesta previsió de poder aprovar els pressupostos de la Generalitat en les properes setmanes aquí al Parlament, era necessari aprovar un decret llei com aquest.

Per què ho hem d'aprovar per decret llei? Malgrat que ho hem explicat en altres ocasions, ho torno a fer avui; crec que és important. El Parlament..., i per això van néixer els parlaments, de fet, històricament; són els que autoritzen els governs a endeutar-se. Per tant, durant un context de pròrroga pressupostària necessitem una llei que ens autoritzi a, precisament, o bé un increment d'endeutament o bé la renovació d'aquest endeutament, perquè el deute públic és el que condiciona les decisions també de la ciutadania, les decisions del Govern. Per tant, aquesta qüestió d'autoritzar el Govern a fer determinades operacions d'endeutament necessita una norma amb rang de llei, la norma suprema que pot aprovar aquest Parlament, més enllà, doncs, de normes d'àmbit estatutari o constitucional.

Per tant, aquest decret llei el que fa, en primer lloc, és donar validesa a una norma amb rang de llei d'aquestes necessitats que després explicaré, i després, per altra banda, també modifica el text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, en primer lloc, doncs, per preveure quina és l'actuació d'aquesta legislació amb relació als tipus d'interès que s'apliquen en determinades operacions vinculades a mercats financers –per tant, una vinculació clarament financera– però que també autoritza el Departament de Vicepresidència, Economia i Hisenda i el Departament de Territori a fer algunes actuacions urgents durant aquest període de pròrroga per iniciar la tramitació d'un projecte determinat, però necessari que s'iniciï, que és el projecte de mitigació del risc d'inundació al barri de la Salut del terme municipal de Salou.

Si mirem el text del decret llei, s'estructura en dos articles, una disposició addicional i una disposició final que només en determina l'entrada en vigor. L'article primer dona resposta a les necessitats financeres que són inajornables, que no poden esperar a aprovar el pressupost mentre duri aquesta pròrroga pressupostària. L'article segon conté modificacions en el text de la normativa en matèria d'aigües de Catalunya. I, com deia, la disposició addicional autoritza els departaments competents

per a l'inici d'aquest projecte en matèria d'aigües, per evitar el risc d'inundació en el municipi de Salou.

Entrant en el detall del text del decret llei –que vostès que deuen haver tingut l'oportunitat de llegir-lo, doncs, veuran que és un decret llei fonamentalment de caràcter tècnic però que no aprovar-lo tindria implicacions importants en el funcionament no només de l'Administració de la Generalitat, sinó en el dia a dia dels ciutadans–, quan entrem en detall i veiem les previsions en matèria de necessitats financeres, com deia, és necessari que el Parlament autoritzi amb una norma amb rang de llei el Govern per formalitzar qualsevol operació d'endeutament mentre duri la pròrroga pressupostària, i sempre que no se superi el límit autoritzat per al mateix pressupost del 2017. Per tant, mentre no tinguem aprovada aquesta llei de pressupostos, és necessari que tinguem una autorització per formalitzar operacions. Tenim venciments de préstecs, tenim venciments d'operacions en mercats financers que arriben al seu termini en aquests primers mesos que no tindrem aprovat el pressupost i que s'han de renovar. La no renovació produiria impagaments i, per tant, tota una..., és a dir, tota una dinàmica que ens situaria, doncs, en una posició d'extrema vulnerabilitat.

També, durant aquestes primeres setmanes de l'any, haurem d'estar en disposició de signar el Fons de Finançament de Comunitats Autònomes 2020, que és el mecanisme de finançament a mercats financers als quals accedeix la Generalitat de Catalunya, que no és directament, sinó a través d'aquest fons de finançament de l'Estat; que per la seva naturalesa és una operació de préstec, d'endeutament, i per tant necessitem, com deia, una norma amb rang de llei que ens hi autoritzi. Per tant, l'aprovació d'aquest decret ens permetrà formalitzar operacions d'endeutament de tot tipus, necessàries i imprescindibles per al correcte funcionament de l'Administració.

També estableix algunes previsions específiques. L'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances, el deute viu que té..., vull recordar que l'Institut Català de Finances no es finança a través del pressupost i, per tant, no es finança a través dels impostos dels ciutadans de Catalunya, sinó que es finança en els mercats financers, però com que és una entitat que forma part del sistema d'entitats de la Generalitat de Catalunya... (*Remor de veus. Pausa.*) Gràcies; així capto la seva atenció. Ja sé que l'Institut Català de Finances i les operacions financeres, doncs, no són una qüestió que moltes vegades interessi a determinats diputats, però ja els dic jo que, si no les poguéssim formalitzar, els problemes que comportarien ens interessarien a tots. Per tant, cal prevenir i actuar i garantir que l'Administració estigui en disposició de fer les operacions que pertoquen. L'Institut Català de Finances no podrà superar el deute viu, perquè es finança a través dels mercats, de més de 4.000 milions d'euros el 2020.

Com vostès saben també, l'any passat es va portar a terme una recuperació de la gestió directa, la més important que s'ha produït en la història de Catalunya, que és la recuperació de la gestió directa d'Aigua Ter-Llobregat. I, per tant, també vinculats a aquesta recuperació de la gestió directa d'Aigua Ter-Llobregat, doncs s'arrossegueu els endeutaments vinculats a aquesta prestació de servei. De la mateixa manera que, quan en el seu moment es van externalitzar, es van traspasar els deutes que hi estaven associats, quan s'internalitza, quan se'n recupera la gestió directa, doncs també hem recuperat aquestes obligacions. I, per tant, autoritzem l'Ens públic d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat a subrogar-se en operacions d'endeutament, per un import que no pot superar els 374 milions d'euros.

També s'autoritza un conjunt d'entitats, doncs, a formalitzar operacions que poden permetre que augmentin una mica el seu endeutament, el que tenia autoritzat fins al 31 de desembre de l'any passat, per uns imports molt determinats. El Consorci Hospitalari de Vic, que ha integrat la Fundació Hospital Sant Jaume de Manlleu en els darrers anys i que fa una funció sociosanitària a la comarca d'Osona, que arrossega un endeutament també per les infraestructures que gestiona, i per tant ho

hem d'autoritzar, fins a un màxim de 5,6 milions d'euros totals d'endeutament. En segon lloc, l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus, que hi haurà una nova entitat que n'assumirà la gestió; doncs també l'autoritzem per tal que assumeixi també les obligacions financeres que estan associades a aquest hospital, fins a un màxim de 53,9 milions d'euros. El Parc Científic de Barcelona, fins a un màxim de 30 milions d'euros i mig. I la societat Fira 2000, que no podrà superar el seu endeutament fins a un màxim de 38,2 milions d'euros.

Aquesta darrera operació és important i demostra que aquest decret llei que presentem avui aquí, formalment molt tècnic, té implicacions en el dia a dia de la ciutadania, i una part del dia a dia és la promoció econòmica del nostre país. Estem impulsant l'ampliació de la Fira de Barcelona en el recinte de Gran Via i hi ha una nova operació d'endeutament en marxa per finançar aquesta ampliació que ens ha de permetre seguir situant Barcelona i Catalunya, doncs, a la lliga –permetin-me l'expressió–, a la *Champions League* dels recintes firals a nivell europeu i global, i per tant cal finançar aquesta operació.

Per altra banda, a les entitats públiques que han de pagar quotes d'amortització d'operacions financeres se les autoritza perquè puguin atendre també la formalització d'operacions d'endeutament durant el període de pròrroga pressupostària. Les amortitzacions d'aquestes entitats durant el primer trimestre d'aquest any són de 48 milions d'euros. Per tant, cal que tinguin també l'autorització legal, l'autorització d'aquest Parlament, en una norma amb rang de llei per portar a terme aquestes operacions d'endeutament durant aquest període; si no, incorrerien en risc d'impagament i, per tant, problemes..., no només l'impagament en si, que això ja és un problema, sinó accedir, doncs, en el futur al crèdit bancari o al crèdit en els mercats financers. I també els comportaria, evidentment, haver d'atendre interessos de demora i, per tant, menys liquiditat per a la resta de les despeses.

Després també hi ha una autorització del Govern a prestar avals, és a dir, que el Govern ens constituïm en garantia de determinades activitats que porten a terme entitats del perímetre de la Generalitat de Catalunya. Per exemple, el Parc Científic de Barcelona, que té, doncs, l'obligació del retorn d'uns préstecs davant de l'Administració General de l'Estat, ens en constituïm com a avaladors –això ja ho havíem fet en exercicis anteriors, però ho renovem–; el Consorci del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, i, per tant, doncs, aquestes dues actuacions ens consideren com a avaladors.

També autoritzem l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca a prestar aval a les entitats financeres que han, doncs, signat el conveni de col·laboració i garantia de risc per als préstecs que es donen als estudiants de màster per finançar l'import de la matrícula universitària, que és una actuació que ja portem de fa molts anys, però algú ha de fer fiador, i en aquest cas és el conjunt de la ciutadania, a través de la Generalitat de Catalunya.

En l'àmbit de garanties, s'autoritza el Govern a concedir garanties a favor de l'Institut Català de Finances per 123 milions d'euros, perquè es puguin fer convenis amb l'Agència de l'Habitatge –se n'ha parlat aquí per part del conseller Calvet i de mi mateix– amb referència a les línies de crèdit que s'han obert en matèria de promoció d'habitatge social, també l'adquisició d'habitatges exercint el dret de tanteig i retracte; això ho fa l'Institut Català de Finances, dona aquests préstecs, però algú ho ha d'avaluar, la Generalitat de Catalunya, i amb aquest decret llei ho autoritzem. També, com a Generalitat, per als préstecs que es donen a empreses d'economia social o empreses agràries, agroalimentàries i forestals que fa el Departament d'Agricultura, que dona aquesta garantia. També en l'àmbit de comerç i desenvolupament del sector industrial, que fa a través del Departament d'Empresa i Coneixement. O els préstecs que es donen a comunitats de propietaris per a la rehabilitació d'edificis, que es fa a través, doncs, d'un fons dotat pel Departament de Territori i Sostenibilitat.

Per tant, fins aquí les necessitats financeres, imprescindibles, necessàries per garantir el funcionament del dia a dia, i algunes d'aquestes decisions, que són molt importants i que tenen impacte a la ciutadania, no es vegin truncades.

En segon lloc, modificacions de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya. En primer lloc, tenim la necessitat de modificar la legislació en matèria d'aigües per tal de repercutir el cost que fan les inversions de l'Agència Catalana de l'Aigua quan fan determinades infraestructures hidràuliques singulars, per repercutir-ho, evidentment, a qui es beneficia. En aquest cas, en tot el que és la conca del Llobregat, saben, doncs, que està en marxa un col·lector de salmorres que ha de permetre també la viabilitat també ambiental de determinada indústria del Bages; com que això ho porta a terme l'Agència Catalana de l'Aigua i se'n beneficien també unes determinades empreses, això s'ha de cobrar, no? I, per tant, doncs, el que fem és garantir que també els tipus d'interès s'inclouen en aquesta repercussió.

I, també, com els deia, en el terme municipal de Salou, també autoritzem, doncs, els departaments de Vicepresidència, Economia i Hisenda i Territori i Sostenibilitat per la tramitació de l'expedient pel projecte de mitigació del risc d'inundació del barri de la Salut, al terme municipal de Salou, en concret al barranc de Barenys, per evitar que es desbordi en episodis de pluja intensa, que és una de les situacions més singulars que tenim al nostre país. I, evidentment, també autoritza els departaments a portar a terme les expropiacions per l'execució d'aquest projecte.

Tot això, evidentment, estarà validat en els pressupostos que presentem demà en aquesta cambra i que sotmetem al debat de totalitat.

Per tant, entenem que la urgència i la necessitat que es correspon amb l'àmbit d'un decret llei queden plenament justificades. I, per tant, els demanem que votin a favor de la seva convalidació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. A continuació passem a les intervencions dels grups parlamentaris i dels subgrups per fixar la seva posició en un torn d'intervenció que, d'acord amb la Junta de Portaveus, serà d'un temps màxim de deu minuts pels grups parlamentaris i de cinc pels subgrups. Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor José María Cano.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Buenas tardes, *consellers, conselleres*, diputados, diputadas. Señores del Govern y señor Aragonès, siguen ustedes inmersos en esa perpetua rueda de hámster. Hoy presentan un decreto ley que confirma precisamente esta afirmación. Hoy cumplen toda una década de ineficiencia; toda una década sin presentar los presupuestos de la Generalitat en plazo; toda una década con la obligación de presentar decretos, como el que nos presenta hoy, de prórroga presupuestaria, decretos para endeudarse al no tener los presupuestos actualizados. Porque la prórroga presupuestaria no la marca este decreto, la prórroga presupuestaria se produce de forma automática cuando a 1 de enero no se tienen aprobados unos presupuestos, que es lo que precisamente ha pasado en los últimos diez años.

Y esto nos muestra su total falta de voluntad política para preocuparse, y, lo que es más grave, para ocuparse de los problemas reales de la ciudadanía. Porque es evidente que para eso sirve tener unos presupuestos: sirve para hacer política en beneficio de la ciudadanía, para diseñar unos servicios óptimos, cosa que en su caso es dudoso incluso teniendo presupuestos, y es dudoso por el uso que hacen de los recursos públicos.

Y es que, si realmente les preocuparan los catalanes y su bienestar, se implicarían al cien por cien en la elaboración de unos presupuestos, porque implicarse al cien por cien es implicarse en cuerpo y alma a mejorar la sanidad, la educación y

a cubrir las necesidades sociales para que nadie se quede atrás. Si se implicaran al cien por cien tendríamos encima de la mesa unos presupuestos en plazo, unos nuevos presupuestos antes del 10 de octubre, que es el plazo que fija la ley. Y los tendríamos sin falta para ponerlos en marcha a 1 de enero de cada año, y así no perder ni un solo minuto, ni un solo euro en mejorar los servicios de nuestra comunidad autónoma, desarrollando sus competencias.

Yo les pregunto: ¿de verdad no son conscientes de que para eso están los presupuestos? Están para hacer política, para hacer buenas políticas con los recursos que se nutren de los impuestos de los ciudadanos. Esa, en definitiva, es su misión, señores y señoras del Govern, una misión que han olvidado.

Ustedes no están ni para mostrar sus peleas internas ni para desobedecer a los jueces; han sido elegidos dentro de un país democrático para gestionar bien nuestra comunidad autónoma. Pero no están haciendo su trabajo. Porque no solo llevamos una década con presupuestos presentados fuera de plazo; los actuales llevan prorrogados desde el 2017. Son tres años de prórroga presupuestaria, tres años sin una nueva ley de presupuestos que actualice las políticas sociales y económicas que contribuyan al bienestar de la ciudadanía; son tres años sin la ley más importante que se aprueba en este Parlament, la Ley de presupuestos. ¿De verdad no se dan cuenta de que esa es la ley que permite hacer política en beneficio de los catalanes?

Al final, llegamos a la conclusión de que ya les va bien estar sin presupuestos. Les ha permitido consolidar los recortes del presupuesto del 2017, les ha permitido alargar los recortes durante tres años más e intentar tapar así su desgobierno.

Y lo realmente grave es que el resultado son tres años más siendo la comunidad autónoma con las listas de espera de dependencia más largas de toda España, con las listas de espera en la sanidad más largas de toda España; tres años más siendo la comunidad autónoma donde más niños estudian en barracones; la que no ha destinado ni un solo euro a educación de cero a tres años; la que ha sido incapaz de devolver completamente las pagas extras de los funcionarios; la que ha abandonado el Plan de industria, que es tanto como abandonar a la industria catalana; la que ha sido incapaz de garantizar una educación trilingüe; la que ha recortado en las líneas de P3 en vez de mejorar la calidad educativa reduciendo la ratio de niños por clase; la que ha visto cómo aumentaba año tras año el sufrimiento, viendo cómo crecía la población en riesgo de pobreza y exclusión social; la que ha visto cómo la tasa de pobreza en el trabajo lleva tres años consecutivos subiendo, donde más del 14 por ciento de los trabajadores no pueden tener una vida digna, a pesar de tener un trabajo. Una comunidad autónoma que no invierte en innovación ni en conocimiento, y que consiente que cada vez los trabajos sean más precarios y que aumenten las desigualdades.

Pero, sin embargo, son líderes en malversación de fondos públicos, con despilfarros en campañas propagandísticas, despilfarro en costosos sistemas informáticos para apropiarse de los datos personales de los catalanes utilizando el CTTI como pieza clave; malgastando indecentes cantidades de recursos públicos en acción exterior para hablar mal de España, para pegarse un tiro en el pie y articular su relato.

Mire, han utilizado el presupuesto para dividir y enfrentar a la sociedad catalana, dando supuestas lecciones de democracia, repartiendo carnets de buenos y malos catalanes. Se han endeudado como si no hubiera un mañana: acumulan 79.000 millones de euros de deuda pública, 10.500 euros por catalán; una deuda que está calificada como bono basura.

Y es que, para no tener independencia, no tienen ni independencia financiera. Venden mucho humo en sus declaraciones, pero son incapaces de salir a los mercados financieros. ¿Quién va a prestar dinero a unos gestores como ustedes? Nadie. Y por eso tienen una dependencia absoluta del Fondo de Liquidez Autonómica o del Fondo de Facilidad Financiera, que está dotado con la solidaridad de todos los españoles. Eso sí, han batido todos los récords y han expulsado a más de cinco mil

empresas, a todas las del IBEX 35; han perjudicado el comercio, el turismo y la inversión extranjera.

Todos los agentes económicos en Cataluña hacen su trabajo menos ustedes. Señores del Govern, ¿de verdad no ven que ese está siendo su triste legado? Es el legado con el que pasarán a la historia; un legado impregnado de dejadez y de mala gestión. Y es que son incluso incapaces de defender los recursos de los catalanes. No van a las reuniones de financiación. Nos dejan sin voto en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, que es donde se debaten las cuestiones de financiación autonómica.

Tenemos un sistema de financiación autonómica caducado desde el 2014. ¡Muévanse! ¿No dicen que no les gusta el sistema de financiación autonómica actual? A pesar de que ustedes, señores de Esquerra Republicana, fueron los que lo aprobaron en su día y lo alabaron. Pues defiendan su modelo. Planteen mejoras. Planteen mejoras para que sea más transparente, para que sea más fácil de entender, propongan mejoras para reducir las diferencias por habitante ajustado, propongan un mayor control de las comunidades autónomas sobre los ingresos. Pero, eso sí, asumiendo una mayor responsabilidad sobre sus actos, no malversando, ni siendo desleales. Trabajen para conseguir un sistema de reparto vertical mejor. Incluso, si así lo ven –cosa que yo no comparto porque yo soy un fiel defensor de la solidaridad y de la igualdad–, defiendan un sistema de ordinalidad, donde lo que se percibe por habitante ajustado se ordena en función de la aportación de cada comunidad autónoma.

Pero, entiéndame, si no van donde toca, ¿cómo van a conseguir mejorar el sistema? Si no van, ¿cómo van a defender toda esa lista de agravios que siempre nutren sus letanías? No nos las repitan a nosotros constantemente; lo que tienen que hacer es ir allí y exigir las, es ir allí y negociarlas, defenderlas. Y defiéndalas con argumentos, pero no exigiendo privilegios territoriales.

En España todos tenemos que ser ciudadanos libres e iguales; ciudadanos que además formamos una unidad de decisión, con unos principios de justicia, de libertad, de igualdad y solidaridad compartidos, sin levantar fronteras. Porque cuando se levanta una frontera, ya pasamos a otra cosa; pasamos al mundo del derecho internacional. Y ahí sí que se ponen límites a la solidaridad –que es lo que defienden en definitiva ustedes.

Y siempre se lo digo: es imprescindible regenerar la Administración catalana. No podemos avanzar sin reformarla. Tienen que dejar esa escala de prioridades que tienen en este momento. Ahora sus prioridades son: primero, ustedes y sus amiguetes; después, sus redes clientelares; en tercer lugar, su propaganda; en cuarto lugar, todos esos gastos para aparentar ser lo que no son, y después, si queda algo de dinero y de tiempo entre viaje y viaje, nos ocupados del resto.

Sin regenerar y acabar con todo eso, nunca nunca podremos mejorar nuestra comunidad autónoma; todo seguirá lastrado por el *procés*. Si no lo hacen, cualquier decisión que tomen está condicionada por sus ínfulas identitarias. Por el bien de los catalanes, es imprescindible que dejen a un lado toda esa chatarra.

Si quieren sentirse independientes, siéntanse –todo el mundo es libre de sentirse como quiera–, pero no se salten las leyes, no utilicen los recursos de todos para financiar sus irresponsabilidades. No nos sigan..., sobre todo no nos sigan, de verdad, por temas ecológicos, dando la matraca. Porque cada euro que malgastan o malversan es un euro menos para la sanidad –y son pacientes que lo pasan mal–, es un euro menos para la educación –y perjudica la igualdad de oportunidades–, es un euro menos para destinar a temas sociales y, por lo tanto, un euro más de sufrimiento, y es un euro menos para mejorar la economía catalana, un euro menos para luchar contra la precariedad laboral y un euro menos para defender la industria.

Mire, lo que realmente nos muestran diez años de prórroga presupuestaria y tres años con el mismo presupuesto prorrogado es que a lo largo de todos estos años no han aportado nada bueno a los catalanes; han estado demasiado ocupados con sus temas.

Nosotros no avalamos su desgobierno ni el presupuesto del 2017. Pero no podemos permitir que, por su dejadez, dejen de cobrar los proveedores. No haremos electoralismo –con las cosas del comer no se juega– y, por responsabilidad, no pondremos palos a este decreto ley y nos abstendremos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Bona tarda, president. Vicepresident, consellers, conselleres, diputats i diputades, escoltant el vicepresident Aragonès, que ja costa a primera hora de la tarda, després del dinar (*rialles*), un..., sembla que estigués explicant una qüestió molt tècnica, ho feia el vicepresident... (*remor de veus*) –ho dic amb tot el «carinyo». Vull dir que les hores a vegades no..., sí, les hores a vegades no faciliten aquestes escoltes, sobretot quan vostè utilitza un llenguatge tan tècnic, un llenguatge tan sofisticat, per explicar una cosa que vostè i el vicepresident Junqueras creien que eren tècniques. I així ens ho feien, com a mínim, entendre. Però és molt poc tècnic el que avui portem aquí: avui vostè ens porta un decret llei de pròrroga pressupostària. I crec que estaria bé que els diputats i diputades sabessin per què ens el porten, i què significa això. Perquè avui ens porten aquest decret llei perquè vostès, el Govern, no ha fet la feina.

I sap quant temps porten no fent la feina, vicepresident Aragonès? Porten deu anys! Portem deu anys que l'1 de gener no tenim un pressupost aprovat. I no és lo extraordinari; lo extraordinari és no aprovar-lo quan toca. La Llei de finances públiques –que vostè, per cert, ha citat– diu que el 10 d'octubre han d'entrar els pressupostos al Parlament. Doncs, en els darrers deu anys, en la darrera dècada, no els han entrat mai abans del 10 d'octubre, mai, i no s'han aprovat mai per entrar en vigor l'1 de gener. Per tant, vostès no han fet la feina.

I aquesta vegada nosaltres pensàvem que la podien fer, perquè, de fet, l'any 2019 va ser un any en el que no van passar masses coses: hem tingut un Parlament durant tot l'any, no hi han hagut eleccions; no hem tingut cap problema perquè vostè el mes de gener, febrer, març, abril, maig, es posés a treballar en un pressupost, en nou pressupost. No ha tingut cap problema. En tot cas, evidentment, no té majoria parlamentària i l'ha de negociar, com tothom a la vida quan vol aprovar coses i, per tant, vostè ha tingut temps de sobres per haver presentat uns pressupostos a l'octubre i tenir-los en vigor l'1 de gener.

Per això li dic que no ve aquí vostè a explicar una cosa merament tècnica: «No, miri, aquí un decret llei per als avals, els préstecs, els deutes...» No. Vostè ve a dir-nos aquí que com que no ha fet la feina siguem tots responsables –ara sembla que Ciutadans són responsables, lo que em faltava per escoltar en aquest Parlament!–, doncs, ens ve a dir: «Siguin vostès responsables i votin aquest decret llei, perquè és tècnic.» No, no, no és tècnic. Vostè no ha fet la feina i vol que nosaltres siguem responsables de les seves incapacitats. Doncs, nosaltres no ho serem. I, si algú ho vol ser, que ho sigui, però nosaltres, no.

Miri, i després, vostè: «Qüestions tècniques, perquè, és clar, els deutes...» Escolti, no és tècnic que vostè ens vingui a portar aquí alguns avals, alguns problemes amb els avals i amb els deutes, bàsicament perquè el deute de la Generalitat està prop dels 80 mil milions d'euros, una xifra molt important, molt important, dos terços dels quals un deute amb l'Estat i, per tant, nosaltres, avalar segons quines coses no les farem. Ja ens agradaria tenir alguna informació més en detall sobre això.

Però, en tot cas, escolti'm, portem deu anys de pròrroques pressupostàries... (*Veus de fons.*) No, quina *jeta* no! Què vol dir quina *jeta*? Escolti'm, vicepresident, resulta que vostè porta deu anys de pròrroga pressupostària, ha augmentat el deute...

Miri, quan el tripartit... Bé, vostè, el Govern del qual forma part des de l'any 2013, que des de l'oposició ja li votava els pressupostos i moltes lleis. Sí, sí, el 2013 ja va votar vostè els pressupostos del president Mas. Doncs, miri, quan el tripartit deixa la Generalitat, el deute era de 24 mil milions d'euros, i ara està a prop dels 80 mil. I vostè em dirà: «És que feien dèficit.» Sí, el dèficit que van deixar l'any 2010 era de 9 mil milions d'euros. Ara vostè no fa dèficit perquè la Llei d'estabilitat pressupostària no el deixa, però el deute ha augmentat una barbaritat. És a dir, que no utilitzin una cosa per l'altra, perquè crec que en la comparació hi surten perdent, i sobretot perquè en aquesta dècada perduda no hem vist cap projecte estratègic, cap inversió substancial que hagi fet canviar el país. Al contrari, les dades i la informació i les explicacions que donarem demà són bastant negatives –dic demà perquè ve el debat de pressupostos–, bastant negatives pel que fa a la desigualtat, a la pobresa infantil, a la segregació escolar, i podríem continuar...

I, per tant, ens sembla que vostès..., no sé quina *jeta* tenim els altres, però vostès tenen responsabilitat, perquè des del 2013 estan governant i, per tant, doncs, escolti'm, cadascú que assumeixi les seves responsabilitats. Potser no tenia vostè una conselleria, el 2013, però donava suport al Govern del president Mas.

És veritat que, clar, costa adonar-se d'això, eh? També els ho vull dir als comuns: ull a donar suport des de fora a governs trencats o dividits, que no tenen projecte de futur o amb qui no comparteixen la política que desenvolupen, perquè miri què li ha passat a Esquerra: al final s'ha vist atrapat, donant suport a aquell govern des de fora, com feia el vicepresident Aragonès. Per tant, ull.

Mirin, la conseqüència de deu anys de pròrroga pressupostària, de deu anys sense aprovar els pressupostos quan toca, porta inestabilitat i renunciar a posar solucions als problemes que té el país i als reptes que cal afrontar. Aquestes són les conseqüències, i nosaltres no podem ser, de cap manera, còmplices, per molt que vostè ens demani responsabilitat. La responsabilitat la tenim com a grup a l'oposició, impulsant el Govern i proposant coses, que moltes vegades s'aproven i per desgràcia el Govern no aplica. Però a nosaltres no ens pot demanar responsabilitat perquè li votem un decret llei que és culpa seva que avui es debati en aquesta cambra. Haver fet la feina, em sap greu. Han hagut vostès de negociar amb un nou soci? Segur. Han estat molt de temps? Segur. Però això no és excusa tampoc perquè no hagin portat els pressupostos quan toca.

I, miri, no l'han portat aquesta vegada, i el 2019 ja ens va passar, també. És a dir, vostès van portar-nos una pròrroga pressupostària i, quan podien haver presentat uns pressupostos el 2019, tampoc ho van fer. Van fer un acte de propaganda explicant als mitjans aquell pressupost, però ni el va aprovar el Consell Executiu ni el van registrar en aquest Parlament. És a dir, que, miri, han tingut gairebé dos anys per poder anar fent feina, per poder anar fent feina perquè aquest 2020 sí, a 1 de gener, tinguéssim pressupostos. I tampoc ho han fet. Ja li ho vaig dir l'altre dia: uns pressupostos que arriben tard i un decret llei de pròrroga pressupostària injustificada. Deia vostè «en un moment extraordinari i excepcional». No el veiem per enlloc. És una situació normal, en la qual vostè podia haver aprovat uns pressupostos l'1 de gener i no ho ha fet. I, per tant, vostè sabrà per què ho fa.

Li he posat exemples moltes vegades. Hi ha altres comunitats autònomes, escolti, que han aprovat els pressupostos abans d'acabar l'any. Ho ha fet Andalusia, el 12 de desembre; ho ha fet la Comunitat Valenciana o les Illes Balears, el 19 de desembre. És a dir, que tothom fa la feina quan toca i nosaltres no sé per quina raó portem deu anys, una dècada, sense fer-ho. I crec que aquest any, com a mínim aquest any, sí que ho podien haver fet.

La veritat és que li deia abans que em recordava, escoltant-lo molt, el vicepresident Junqueras, perquè m'he estat llegint la intervenció que van fer el 2017, quan ell ens va portar aquella pròrroga pressupostària, i la veritat és que jo podria llegir fil per randa el que vaig dir aquell any, és a dir, ara fa tres anys. I jo crec que, en fi, que

tothom m'hauria entès, perquè vam dir exactament el mateix que diem avui: que nosaltres no podem avalar un decret de pròrroga pressupostària quan vostès podien haver fet la feina abans. I jo el podria llegir tal qual, crec que tothom no el podria llegir tal qual. Nosaltres aquell dia vam votar en contra d'aquest decret llei, avui els comuns, i aleshores Catalunya Sí que es Pot, no podrien llegir la intervenció del Joan Coscubiela, perquè en aquell moment Catalunya Sí que es Pot va votar-hi en contra, i va utilitzar els arguments molt similars als que nosaltres utilitzem. Les situacions han canviat, evidentment, però nosaltres, com a mínim, hem mantingut aquesta coherència: el 2017 vam dir «no»; no en altres anys, quan les eleccions no han permès un pressupost l'1 de gener, però sí que el podien haver portat a terme el 2017 i sí que el podien haver portat a terme el 2020. I, per tant, nosaltres mantindrem aquesta coherència, no avalarem aquest decret llei, que no és tècnic, és polític, molt polític, i que té una càrrega important de responsabilitat en aquest Govern.

Sempre els hi hem dit: la responsabilitat i l'obligació de portar uns pressupostos aquí és del Govern, després, de la cambra, d'aprovar-los, però del Govern de cercar aquelles majories i, per tant, amb aquesta obligació i amb aquesta responsabilitat, els hi deixem.

Nosaltres, com li dic, votarem contràriament, com ho vam fer aquest 2017, perquè entre altres coses tampoc creiem que hàgim d'avaluar un govern que, segons els ciutadans, només un 1,5 d'aquests diu que li resol alguns problemes. Home, un 1,5 és a molt pocs ciutadans a qui resolguin els problemes. Ni ho van fer amb el pressupost del 2017 que ara prorroguem, ni creiem que ho hagin de fer amb el pressupost que sembla que aprovaran aquest 2020.

Per tant, el nostre vot contrari a un decret llei que no és tècnic, és molt polític, i que darrere comporta molta responsabilitat d'un govern que fa massa temps que no fa la feina, que està trencat, dividit i sense projecte compartit.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro. Quan vulgui.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, escoltant l'última intervenció, sí que m'agradaria fer una reflexió inicial, que és que una irresponsabilitat no es tapa amb una altra irresponsabilitat. És veritat que el 2017 us va abstenir, però deu ser que la memòria –ah, hi va votar en contra–, però deu ser que la memòria és selectiva perquè l'any passat us va abstenir. I, curiosament, us heu retret al 2017. És veritat que la situació ha canviat. De fet, si haguéssiu escoltat Pedro Sánchez, l'haguéssiu escoltat quan va venir la setmana passada dient que és bo per a Catalunya i que és bo per a Espanya que hi hagi pressupostos de la Generalitat. I crec que un grapat de vots no justifiquen tapar una irresponsabilitat amb una altra.

(Alguns aplaudiments.)

Crec que estem davant del típic decret de pròrroga pressupostària, però crec que un decret de pròrroga pressupostària mereix un parell o tres de reflexions. El primer és que aquest Govern, des del dia 1 fins que convoqui eleccions, s'hauria d'haver pres «en serio» el que implica governar aquest país i no ho ha fet. L'última enquesta del CEO deia que només l'1,6 per cent de la ciutadania de Catalunya considera que aquest Govern resol els problemes de la gent. A mi és un resultat que em faria vergonya, que ja me la fa com a diputat de l'oposició per la responsabilitat que ens toca, però que si fos vicepresident d'aquest Govern, a mi, personalment, em faria vergonya, com em faria vergonya ser conseller d'aquest Govern. I trobo que si avui estem en aquesta situació és precisament perquè des del primer dia no va assumir que la responsabilitat d'un govern no és obrir una disputa electoralista per veure qui gua-

nyarà les següents eleccions, sinó que és governar per resoldre els problemes de la gent, també els problemes de viabilitat d'aquestes institucions, però també els problemes de la gent.

I crec que això no ha estat present en aquests dos anys i escaig de govern. Ara ja queda molt poc de legislatura –no sabem quant–, però, home, poseu-vos alguna fita ambiciosa. No serà el 50 per cent, però potser si arribéssim al 2 per cent de catalans que consideren que els heu resolt algun problema, a dos de cada cent, potser podríeu tancar la legislatura dient: «Ara, ara ja havíem agafat velocitat, ara que ens hi posàvem..., ara hem convocat eleccions. Quina mala sort, però bé...»

Després, que no només heu governant malament i no només heu governat d'esquenes al 90 i escaig per cent del país que considera que no li heu resolt cap problema, sinó que heu governat tard. I per això som avui aquí.

El pressupost del 2020 s'hauria d'haver aprovat ja, s'hauria d'haver aprovat al novembre o al desembre, però a 1 de gener hauria d'haver estat aprovat, i no ho ha estat. I això és una irresponsabilitat i és injust, és injust per a molta gent de Catalunya que mereix uns serveis públics que funcionin. I és injust per a molts treballadors públics d'aquest país i per a molta gent que treballa en entitats del tercer sector en termes d'assistència social o en termes de tercer sector ambiental.

És injust tenir un govern que no aprova els pressupostos quan toca i que posa en risc contínuament la viabilitat dels serveis públics en aquest país. I aquest país no es mereixia un govern així. I crec que les dades del CEO en són un bon indicador. No es mereixia un govern així, i per tant, el que els demanem és que el que quedi de legislatura es prenguin seriosament aquest país, ja que no ho heu fet durant tota la legislatura.

I la tercera reflexió que m'agradaria fer. O s'està en contra dels pressupostos que es presentaran demà, o s'està en contra de les pròrrogues pressupostàries, perquè si s'està en contra de les dues coses, el que s'està demanant és que la Generalitat incorri en impagaments per poder fer campanya dels impagaments. I això és una irresponsabilitat pública. I crec que ni aquest Parlament ni la ciutadania d'aquest país es mereixen que apostem continuadament pel pitjor escenari. És una mica escandalós que fins i tot s'abstingui Ciutadans i el PSC faci el discurs que fa.

Nosaltres defensem el que vam defensar l'any passat, i és que la Generalitat ha de poder assumir els seus compromisos, encara que sigui de forma urgent i encara que sigui en via decret fruit d'una irresponsabilitat, perquè si no ho fa és pitjor per al conjunt de la ciutadania. I més aquest any, que crec que és obvi que aquesta situació és transitòria, que hi haurà pressupostos i que per tant és transitòria, i que si hi ha mesures urgents que necessiten inversions de la Generalitat que generen endeutament és normal que puguem aprovar avui un decret de pròrroga pressupostària. Nosaltres ens hauríem abstingut, com vam fer l'any passat, encara que no estiguéssim negociant amb vosaltres aquests pressupostos i ho farem avui també perquè entenem que, més enllà de la disputa electoral que s'obrirà d'aquí uns mesos a Catalunya, va per davant la responsabilitat de ser diputat en aquest Parlament.

I per tant, entenem que la responsabilitat passa per evitar entre tots abordar situacions d'impagament i per evitar entre tots que hi hagi plans i actuacions que s'han de dur a terme que no es duguin a terme, com, per exemple, el projecte que vostè comentava de mitigació del risc d'inundacions a Salou o altres projectes que requereixen endeutament.

Considerem que principalment el problema d'aquest Govern ha sigut no fer més actuacions d'aquest tipus, és haver abandonat la planificació i la inversió pública durant dos anys i no començar-ho a fer avui.

Per últim, només una reflexió: és obvi que, tot i que hi hagi grups parlamentaris que no ho assumeixin, comencem una nova etapa en aquest país. Hi haurà taula de diàleg, hi haurà pressupostos, que després de deu anys de retallades recuperin benestar, hi haurà eleccions. I crec que és necessari demanar avui que el pròxim Govern

de Catalunya no estigui a l'altura d'aquest Govern, no sigui tan mal Govern com ho ha estat aquest Govern i no governi a esquenes del 99 per cent de la gent que diu que aquest Govern no li ha resolt cap problema. Perquè hem perdut deu anys, hem perdut deu anys en els grans reptes d'aquest país, en la lluita per la igualtat, en la lluita contra l'exclusió social, contra la pobresa, en la defensa dels serveis públics... I hem perdut deu anys en tot allò que implicava fer inversions estratègiques per al futur d'aquest país. Per desplegar una transició energètica a l'altura dels reptes d'aquest país; per defensar el nostre model d'indústria i de la nostra economia productiva a través del Pacte nacional per la indústria; per defensar el nostre model de coneixement, etcètera. Hem perdut deu anys. I l'únic que demanem en aquesta nova etapa és no tenir un govern que ens torni a fer perdre una dècada.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Ha dit el vicepresident que aquest decret és necessari per aprovar operacions d'endeutament, per incrementar l'endeutament, per aprovar subrogacions de crèdit o per atendre necessitats financeres inajornables. Però, en realitat, el que autoritza aquestes operacions financeres o a qui vostè l'autoritza són en tot cas les condicions establertes a la Llei d'estabilitat pressupostària. Vostè l'únic que ha decidit, senyor vicepresident, és seguir governant amb la poca autonomia que li resta al Parlament i al Govern. Mentrestant, ens prenen i ens roben la capacitat de decidir.

Ha dit vostè que hi ha necessitats financeres que són inajornables. Ens agradaria també sentir aquest concepte amb les necessitats socials, necessitats socials inajornables, però sembla que hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona: primer passen per davant els mercats financers i després les persones. Miri, vostès no tenen capacitat de controlar les finances autonòmiques; el control sempre l'han tingut els mercats financers.

Ens parla vostè de l'ICF, però l'ICF, que és una entitat pública, és una entitat extremadament opaca i gens transparent. De fet, ja els vam demanar informació sobre la condonació del deute del Grupo Zeta, perquè va haver-hi una condonació de 9,2 milions d'euros, després de que aquesta entitat fos adquirida per part del *grupo* Prensa Ibérica, i encara estem esperant la informació. Sembla que volen que anem al mateix departament a veure piles així d'informació per no donar-nos exactament quines van ser les condicions de la condonació del deute.

També s'ha oblidat vostè, vicepresident –això no ho ha comentat–, s'ha oblidat vostè que en aquest mateix decret també es parla de l'aval del Circuit de Catalunya, de la Fórmula 1. Més enllà de que sigui una societat pública o majoritàriament participada per la Generalitat de Catalunya, evidentment avalar aquesta societat perquè hi hagi un tercer, que és la gestora de la Fórmula 1, que tingui totes les garanties, doncs, miri, no ens sembla correcte i a nosaltres en cap cas ens hi trobaran. Ens sembla increïble que sí que en aquest cas trobin a Catalunya en Comú Podem avalant el circuit de Fórmula 1.

Per altra banda, també ens ha parlat vostè de l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus, un hospital que generava deute permanentment i que era gestionat per l'ajuntament a l'època del tripartit, i que ara sembla que han fet vostès un consorci amb la finalitat de que aquest hospital sigui gestionat conjuntament entre l'ajuntament i la Generalitat, però no han fet cap auditoria del deute, cap tipus d'auditoria del deute. És que vostès s'endeuten, prenen compromisos financers, però les inversions són de dubtós interès general. I la veritat és que aquest deute que s'ha anat acumulant finalment l'acabem pagant tota la ciutadania. Com sempre, seguim socialitzant les pèrdues.

Per altra banda, també ens ha parlat vostè de la municipalització no, de la internalització, disculpi, més gran que s'ha fet en la història del Govern de la Generalitat. Hauria estat un detall que haguessin comentat que aquesta internalització la van fer en un moment en què la CUP va pactar això amb vostès, perquè també hi havia, darrere d'aquell pacte, no només uns pressupostos antisocials –nosaltres vam ser sinceres, eren uns pressupostos antisocials i que no mereixien la majoria de la població–, també hi havia aquest pacte de internalitzar Aigües Ter Llobregat. I avui estan vostès assumint també un munt de deutes que es van produir durant la gestió privada d'aquest servei i que van enriquir les butxaques d'empreses privades, però que al final acabem pagant entre totes.

I després, el portaveu de Catalunya en Comú, en Lucas, diu que..., bé, que a veure si el Govern amb aquests pressupostos comença a governar a favor de la gent. Doncs, mirin, aquests pressupostos en el seu 95,2 per cent són exactament els mateixos que l'avantprojecte que ens va presentar el Govern l'any passat. Exactament els mateixos. Si comparen les partides, són exactament els mateixos. No sé què els ha fet canviar d'opinió. És cert que hi ha un marge de més de despesa, d'uns 1.300 milions d'euros aproximadament, però segons el mateix departament 1.200 milions d'euros ja són necessaris per mantenir les coses tal com estan. Són els pressupostos de la C-32, són els pressupostos del Hard Rock (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), són els mateixos pressupostos que els van presentar l'any passat. I bé, ja continuarem amb aquest debat demà.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Vicepresident, conselleres, conseller, diputades, diputats, en primer lloc, vull fer una puntualització, no?, perquè s'ha parlat del dèficit..., de l'endeutament de finals de l'any 2010 i m'agrada ser precís. La senyora Romero parlava de 24.000, la realitat són 31.886, una petita desviació de 8.000 milions que, tenint en compte que també el dèficit de l'any 2010 va ser de 8.352 milions, doncs, diu una mica de com governava de prim –de prim– el tripartit, no només el tripartit del Partit Socialista, senyor Aragonès, sinó també el tripartit d'Esquerra Republicana. Tot això per no mencionar, per exemple, els més de 54.000 milions d'euros en inversions ajornades fins més enllà del 2020 i que sap vostè perfectament que any rere any és l'única inversió que pot fer la Generalitat de Catalunya.

Anem al decret, decret que no és estrictament un decret de pròrroga, la pròrroga és automàtica a 31 de desembre, i, en tot cas, el que es fa en aquest decret habitualment és determinades mesures per facilitar el pagament del deute, per facilitar el pagament d'amortitzacions amb nou endeutament, però també autoritza avals i autoritza garanties perquè les entitats de la Generalitat puguin continuar funcionant amb una certa normalitat.

I quan arriben aquests decrets mal anomenats «de pròrrogues», que venen a renovar aquestes autoritzacions que es fan al Govern, és perquè no s'han fet els deures, no? Algú no ha fet els deures. I això pot ser que els pressupostos arribin tard al Parlament bé perquè s'està negociant amb algun determinat grup parlamentari o bé perquè estan en tràmit al Parlament –en aquest cas és que estan en tràmit al Parlament. L'any passat vam aprendre que això també podia passar encara que no hi haguessin ni negociacions ni estigués en tràmit, sinó perquè simplement el Govern no aprova pressupostos, que és el que vostès van fer l'any passat, no?

Per tant, jo crec que si aquesta legislatura acaba passant a la història per alguna cosa serà precisament per la passivitat del Govern, un govern que en un any i mig ha

estat incapaç d'aprovar uns pressupostos i que, quan sembla –quan sembla, després m'hi acabaré referint, a això– que vostès els podrien acabar aprovant, diuen que convocaran eleccions, no? Per tant, és una situació una mica, la veritat, esperpèntica.

Efectivament, com els deia, en aquest decret hi ha operacions habituals d'endeutament, avals i garanties, i hi han dues operacions més. Una, la modificació de la legislació d'aigües per possibilitar que les inversions que es fan en el col·lector de salmorres del Llobregat, si es fan, evidentment, amb endeutament, els tipus d'interès puguin ser també repercutits en el preu sobre els beneficiaris d'aquest col·lector de salmorres.

I un altre element, que nosaltres hi donem molta més importància, perquè entenem que demostra la voluntat del Govern d'afrontar una obra que és important i que és imprescindible sobretot pels veïns del barri de la Salut de Salou, que és el barranc de Barenys. S'autoritza el Govern, en aquest cas, a dur a terme les expropiacions. Nosaltres el que trobàvem a faltar era la consignació pressupostària de totes aquestes actuacions. És a dir, autoritzar el Govern a fer les expropiacions per un costat, si no hi ha la consignació pressupostària per l'altre costat, i en els pressupostos no hi és –i en els pressupostos no hi és–, no tenia massa sentit. Ens diuen per part del Govern que la idea és recórrer al fons de contingència per poder fer front a aquesta despesa i, per tant, dur a terme aquestes expropiacions de la forma més ràpida possible. Tant de bo que sigui així. I, per tant, aquest és un dels elements que a nosaltres ens permet com a mínim no posar-nos de front amb aquest decret.

Les operacions d'endeutament, fonamentalment n'hi han unes que són estructurals, que podem considerar estructurals, perquè són repetitives cada any, com per exemple la de la Fórmula 1, que es deia abans, o la de l'Institut Català de Finances, però n'hi han d'altres que són més conjunturals com és la d'ATLL, la del Consorci Hospitalari de Vic o la de l'Hospital Sant Joan de Reus.

I acabo la nostra intervenció. Nosaltres evidentment no donarem suport a aquest decret, però tampoc no ens hi oposarem, no impedirem que pugui mantenir la seva vigència i, per tant, la seva convalidació. Ara, el que més em sorprèn de tot és que el portaveu més bèl·ligerant de tots els que han intervingut en la convalidació d'aquest decret hagi sigut el de Podem i el que hagi deixat al Govern allò..., que és que volen que pleguin vostès ja. (*Rialles.*) Jo és que he quedat una mica sorprès, no? És que és molt fàcil. Senyors de Podem, si volen que plegui el Govern, demà tenen l'oportunitat: votin a favor de l'esmena a la totalitat i el 5 d'abril ens trobem tots plegats a les urnes.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, president. Vicepresident, consellers, conselleres, diputats, diputades, molt bona tarda. En primer lloc, voldria començar aquesta intervenció transmetent el condol a la família Maragall, tant a l'honorable president com a l'amic Ernest.

Dit això, voldria fer algunes breus referències a algunes de les coses que s'han dit ara fa uns moments. D'entrada, ens ha semblat molt poc afinada i molt poc respectuosa amb la realitat la intervenció de la senyora Romero, una intervenció que no és pròpia de la trajectòria d'un partit de la seua importància i de ben segur que no respon a una falta de rigor, segurament i molt possiblement deu respondre més a un cert fred de peus de no formar part de la solució, de no formar part del conjunt de formacions polítiques que no avantposen el seu tacticisme de curt termini i posen damunt de la taula la seua voluntat i la seua vocació i el seu compromís per trobar-hi finestres d'oportunitat que aporten solucions a la ciutadania del nostre país.

Mire, vostè ha culpabilitzat el vicepresident Aragonès dels darrers deu anys –dels darrers deu anys. Ja sé que molts dels consellers de l'últim tripartit del PSC ja no estan al PSC. Però potser valdria la pena que em fes un cert reconeixement al president Montilla i al seu equip, que fa deu anys el president era un tal Montilla, al qual li dec tots els respectes. Deu anys que, segons vostès, este país ha estat en pràctica fallida per culpa del senyor Aragonès. Mire, sap qui va aprovar els pressupostos del 2012? El Partit Popular i Convergència i Unió. El Partit Popular se va abstenir, és cert. Qui va facilitar l'aprovació dels pressupostos del 2012? Partit Popular i Convergència i Unió.

Si vol, pot responsabilitzar el senyor Pere Aragonès i molta gent d'Esquerra Republicana del que ha fet el Govern de la Generalitat des del 2016, quan el vicepresident Junqueras assumix la conselleria d'Economia, totes i absolutament cadascuna de les responsabilitats. En el 2012 i en el 2010 hi podem tenir una certa participació, però una mica de rigor. I si hem de parlar de rigor pressupostari, i assumint la part de responsabilitat que mos correspon com a formació política, no hi posem com a exemple el 2010 –no hi posem com a exemple el 2010. És el pitjor any de la gestió pressupostària del Govern de la Generalitat. Per tant, estaria bé que hi puguem debatre amb un major respecte a allò que és la realitat.

En tot cas, com ja s'ha dit, avui iniciem aquest plenari amb l'oportunitat de trencar el que han estat els darrers tres anys i poder aprovar, d'aquí a unes setmanes, uns nous pressupostos per a la Generalitat de Catalunya. És un pas rellevant, és un pas significatiu, que de ben segur ens hagués agradat, com ja s'ha manifestat per totes les parts, que haguéssim pogut aprovar-ho la passada tardor, i, per tant, ens estalviaríem avui aquest tràmit d'aprovació de la pròrroga pressupostària. Algú deia: «No, hi ha d'haver eleccions.» A la tardor, si tots ho recordem, hi van haver eleccions, i, com ja sabem, les circumstàncies electorals dificulten que puguem estar-hi per un pacte que sovint és complex i sovint té les seues dificultats.

Hem debatut llargament sobre els problemes que generen les pròrroques pressupostàries, i òbviament les assumim. I, com ja també ha comentat el vicepresident Aragonès, les pròrroques pressupostàries malauradament són molt sovintejades en el context. Sembla que alguns en les seues intervencions obliden que l'any passat set comunitats autònomes van prorrogar els seus pressupostos, de tots els colors polítics; que este any cinc comunitats autònomes han prorrogat els seus pressupostos, i que el Govern de l'Estat, PP i PSOE –PP i PSOE, el Govern de l'Estat–, porta quatre anys, des del 2016..., que no es van aprovar els pressupostos dins dels terminis que corresponien.

Per tant, no es tracta d'allò de dir «*mal de muchos, consuelo de tontos*», no es tracta d'això. Simplement se tracta d'assumir la realitat tal com és: la fragmentació, els mapes polítics parlamentaris avui dificulten que es puguin aprovar els pressupostos dins dels terminis que corresponen, i de ben segur, aquí a Catalunya, les circumstàncies de la política catalana que ens ha correspost viure, malauradament, des de fa uns quants anys, encara fan molt més complicat que puguem tramitar i gestionar l'Administració pública d'aquest Parlament d'una forma normal. Perquè si alguna cosa té la situació política que viu Catalunya, i este Parlament en concret, és que no hi ha res absolutament normal. Amb els principals líders de les forces polítiques democràtiques i socials empresonats, amb un vicepresident del Govern de la Generalitat inhabilitat, amb desenes de càrrecs del Govern imputats, amb desenes d'alcaldes i diputats d'aquest Parlament imputats per fets estrictament polítics, evidentment, aquestes circumstàncies fan que la vida política del país siga de tot menys normal. I, evidentment, són circumstàncies que fan encara més complicada la correcta i l'adequada i normal gestió de les tramitacions parlamentàries.

Però, en tot cas, tot i les circumstàncies polítiques complexes que ens correspon viure, esperem que d'aquí unes setmanes aquest Parlament pugui aprovar definitivament uns pressupostos. I això serà possible, com comentava abans, gràcies a la vo-

luntat i el compromís de diverses formacions polítiques. I agrair d'una forma molt, molt explícita el compromís del grup dels comuns. Em sembla que tots plegats hem sigut capaços d'interpretar que en la complexitat del moment polític que vivia el país corresponia obrir una finestra d'oportunitat a la responsabilitat, al diàleg, i que ens permetés reduir la tensió que sectors educatius, que el sector sanitari, que el sector assistencial del nostre país, per posar alguns exemples, que els serveis públics en general a Catalunya ja no podien aguantar més, i el país necessitava poder disposar d'uns nous pressupostos.

I també toca avui, mal que els pesi a alguns, perquè fan uns dibuixos d'una situació catastròfica al nostre país, reconèixer que la bona gestió pressupostària..., tot i les circumstàncies, tot i haver d'assumir la gestió en pròrroga massa vegades, s'ha aconseguit que durant els darrers anys, gràcies a la bona gestió econòmica per part del Departament d'Economia –en el seu moment, Oriol Junqueras com a vicepresident i conseller d'Economia, en estos moments per part del Pere Aragonès com a vicepresident i conseller d'Economia–..., una gestió amb rigor i amb eficàcia. Amb rigor, en la mesura que s'han aconseguit revertir les polítiques de retallades aplicades anys enrere, sense haver de tirar mà de dèficits exagerats, com en altres ocasions; s'ha aconseguit recuperar el nivell de despesa previ a la crisi, i alhora s'ha permès controlar el dèficit públic, s'han reduït d'una forma dràstica els terminis de pagament als proveïdors i s'ha reduït el pes del deute sobre el nostre producte interior brut, i amb eficàcia. I s'han pogut aplicar i s'han pogut desenvolupar els compromisos presos, molts dels compromisos presos en aquest Parlament: la recuperació de les pagues extres dels funcionaris, la renda garantida de ciutadania o l'increment del personal docent, per posar alguns exemples. Un govern que complix els objectius de dèficit, però que també és un govern que complix amb els seus compromisos, que executa fins a la darrera de les partides pressupostàries a les que s'ha compromès. Rigor pressupostari i compromís amb els serveis públics, fins i tot en circumstàncies tan adverses com les que hem hagut de viure.

I demà segurament, si tot va com està previst, haurem de dur a terme el debat de les esmenes a la totalitat dels pressupostos del 2020, però avui nos correspon continuar gestionant el mentrestant. I és important gestionar el mentrestant, perquè és allò que esperen els ciutadans del nostre país. Ho ha explicat perfectament el vicepresident Aragonès: totes les mesures que s'aproven amb aquest decret llei de pròrroga, que permeten portar a terme tota una sèrie d'operacions d'endeutament i facilitar el funcionament d'entitats importantíssimes per al nostre país... I la funció dels que som aquí, la funció dels grups parlamentaris al Govern i a l'oposició, i reconèixer el compromís i la responsabilitat d'algunes de les formacions polítiques de l'oposició, que han manifestat que facilitaran l'aprovació després d'este decret de pròrroga..., reconèixer que necessitem donar resposta a aquestes necessitats del dia a dia, a aquestes necessitats dels ciutadans del nostre país.

Tot plegat, em sembla que estem davant d'un decret llei que està marcat per aquesta gestió del dia a dia de la Generalitat, que ha de permetre el normal funcionament d'hospitals, de centres de recerca, de beques d'estudiants; que ha de permetre impulsar una sèrie d'actuacions urgents en l'àmbit de les aigües, en l'àmbit dels barrancs, importants per al nostre país, i, en tot cas, un decret que té per objectiu garantir este mentrestant de l'Administració pública i que em sembla fonamental que des dels grups parlamentaris facilitem la seva aprovació.

I de ben segur que encara tenen temps, alguns dels grups que han expressat la seua opinió, de formar part de les solucions, de formar part de tot el conjunt de grups parlamentaris, que estem per facilitar que el país continue funcionant i que mentrestant, malgrat les eleccions, malgrat les divisions polítiques, continuem donant resposta a la ciutadania del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Narcís Clara.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president..., vicepresident –perdó–, o president. (*Rialles.*) Membres del Govern, membres del Parlament, jo havia previst començar la meua intervenció dient que aquest era, certament, un decret llei molt tècnic, o tècnic; però, després de la intervenció de la diputada Romero, certament m'ha fet dubtar, perquè tres o quatre vegades ha repetit que no ho era. I aleshores, bé, s'ha de dir que a mi no em costa massa dubtar –deu ser un petit defecte que tinc, també–, i ho he cercat en el diccionari, i diu exactament –una de les entrades, òbviament–: «Procediment o conjunt de regles que té per objectiu obtenir un resultat determinat.» Bé, des d'aquest punt de vista, crec que es pot acceptar absolutament que és un decret llei tècnic, perquè justament crea un conjunt de regles que ens porten a adequar certes necessitats financeres d'ens públics, de la mateixa Generalitat però també de molts altres ens públics, com ara les amortitzacions que vencen en aquest exercici o bé la prestació d'avalis i garanties.

Dit això, entro a la meua exposició, diguéssim, referent al decret llei. Tot i que el context en què s'han hagut de prorrogar aquests pressupostos no és objecte directe d'aquest debat, tampoc és superflu analitzar-lo. L'element principal a ressaltar és l'existència d'un acord entre el Grup Republicà, Catalunya en Comú Podem i Junts per Catalunya per aprovar els pressupostos de 2020; ho dic per tots aquells diputats..., per exemple el senyor Cano, que abans s'ha expressat com si no hi hagués cap acord de pressupostos en aquest moment, quan justament és el que la ciutadania sap, que n'hi ha un, i és el fet més rellevant d'aquestes setmanes. Tanmateix, com comentava fa un moment, aquest fet no li treu rellevància a aquest decret llei, donat que les necessitats financeres actuals de les entitats afectades són independents de la tramitació pressupostària, que a més es pot allargar uns mesos.

En aquest context, aquesta setmana el Govern de l'Estat ha informat de dues importants decisions. Per una banda, ha notificat que autoritza les comunitats autònomes a endeutar-se un 0,2 per cent del seu PIB. Aquesta seria una bona cara amarga; dic «amarga» perquè, aplicant la Llei d'estabilitat pressupostària, es dedueix que a Catalunya li correspondria un increment sensiblement superior, de l'ordre d'un 50 per cent més. Per altra banda, malauradament, l'altra resolució no pot ser ni considerada en cap cas de bona –abans he parlat de bona cara amarga, en aquest cas ja és dolenta–, perquè l'Estat no pagarà l'IVA corresponent al 2017. No es pot pas qualificar de sorprenent mala notícia, ja que els incompliments dels darrers anys, en tota mena d'àmbits, són freqüents i considerables. Però comprovar-ho una vegada i una altra ens obliga a continuar reclamant allò que pertoca als ciutadans de Catalunya, a més de ser inoportú i molt decebedor.

Hi ha societats que es desenvolupen en un sistema rígid i rigorós; d'altres, justament el contrari. Però l'Estat en què ens trobem aplica sempre per al seu benefici el famós *cherry picking* que van posar de moda alguns polítics britànics amb relació als drets i les obligacions del seu país respecte de la Unió Europea. M'explico: es tracta de seleccionar en cada moment allò que agrada i desagrada, sense aplicar un criteri general. El cas que ens afecta no és exactament igual, sinó que pitjor, perquè qui fa la selecció és qui també aprova les normes. Fent un símil –al que, ja els ho accepto per endavant, se li poden fer totes les objeccions que vostès creguin convenients, perquè justament per això és un símil–, és com si a mitja partida d'escacs un dels jugadors decideix que els cavalls de l'altre ja no poden saltar o que els alfils es poden moure en diagonal, però no més de dues caselles. Naturalment, m'he oblidat conscientment de comentar que en el moment inicial de la partida a un dels jugadors li manquen unes quantes peces. Me n'he oblidat conscientment, perquè això impli-

caria debatre sobre el dèficit fiscal i el principi d'ordinalitat, discussió que ja s'ha suscitat diverses vegades en aquest Parlament i que avui probablement no escau.

En aquest punt, també, un parell de comentaris o reflexions que s'han fet anteriorment sobre el que deu cada català. Escoltin, dades del 2018: el deute de l'Estat espanyol és del 97,6 per cent, que es manté més o menys estable –això és cert–, però no pas perquè hagi baixat en termes absoluts; al contrari, perquè ha augmentat en termes absoluts, però ha pujat el PIB. Aleshores, si vostè divideix per la població, són uns 2.500 euros per persona.

A més a més, de tota la seva llista apocalíptica sobre Catalunya..., no m'ha donat temps a escriure-les totes, òbviament, però me n'han quedat dues idees. Una és que Catalunya no innova. Suposo que vostè estarà d'acord amb mi que dues variables o dos paràmetres importants en aquest aspecte, doncs, podrien ser les universitats, perquè en són conseqüència, no és directa, però són en conseqüència, la formació de la innovació, i també la creació de *start-ups*. Doncs bé, en el context en què estem, les universitats catalanes clarament estan per sobre, però clarament estan en la primera posició, com a país dins de l'Estat espanyol. I en segon lloc, doncs, en la creació de *start-ups* és una de les regions punteres europees.

En realitat, la pregunta clau a les seves observacions, i potser també a les que ha fet la diputada Romero, seria: qui recapta els tributs?; aquesta és la dada principal. El 90 per cent dels impostos que paguen els catalans els recapta l'Estat espanyol. Després, si vostès volen, poden fer una mena de dibuix d'un dòmino, que van caient, cap a un costat en van més que cap a un altre, però deixem-ho. Òbviament, si una d'aquestes peces de dòmino no cau, les que venen després ja no cauen. Però la primera peça de dòmino la té l'Estat espanyol, no la té la Generalitat de Catalunya (*aplaudiments*), i això ho dic..., i això no em fa gens feliç, de dir-ho, perquè m'agradaria, naturalment, que tots, exactament tots els impostos que paguen els catalans els recaptés la Generalitat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

Bé, crec que el temps no em sobra... (*Rialles.*) Aleshores... En aquest Ple ja es debatran els pressupostos de forma exhaustiva i en profunditat –em sembla que és demà– i, per tant, aquí no toca analitzar-ho. Sí que voldria posar de manifest un parell de qüestions. És que aquests pressupostos van dirigits a enfortir l'estat de benestar de la ciutadania de Catalunya. En quina direcció? En la direcció d'aconseguir aquest objectiu, és necessari potenciar, segons el nostre parer, l'economia productiva, la formació i la promoció del talent; dos aspectes de gran correspondència i que són dos fonaments indispensables per desenvolupar l'economia del segle XXI, consegüentment, per obtenir recursos per a les polítiques socials.

Bé, a l'article 1 del decret llei que d'aquí a un moment es votarà per intentar convalidar-lo –i esperem que es convalidi–, hi consta una relació d'autoritzacions de les necessitats financeres que es permeten a la Generalitat i a entitats del sector públic, en diferents àmbits: en el financer, en el sanitari, el mediambiental, el científic, i d'altres.

De forma molt simplificada, s'autoritza a fer ús d'endeutament o a prestar avals o garanties a l'Institut Català de Finances, en mediambiental, a l'Ens del Ter-Llobregat; en el sanitari al Consorci Hospitalari de Vic o a la construcció de l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus, en el científic –que abans esmentaven– al Parc Científic de Barcelona i al Consorci Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, i també a la Fira 2000, a les cooperatives, a l'AGAUR i –certament, senyora Sirvent– a Circuits de Catalunya per garantir el pagament dels drets contractuals per organitzar el Gran Premi de Fórmula 1 per a l'any 2020.

En el 2, com ja s'ha dit, com el vicepresident ja ha comentat, fa referència a modificar l'article 73.1 del text refós en matèria d'aigües de Catalunya.

En conclusió: de tot l'exposat, aquest és un decret llei necessari i, m'atreveiria a dir, que indispensable perquè moltes entitats i organitzacions del nostre país, rela-

cionades amb molts àmbits de la nostra economia, disposin dels recursos necessaris fins que s'aprovin els nous pressupostos per desenvolupar correctament les seves tasques.

Gràcies, vicepresident. *(Aplaudiments.)*

El president

Gràcies, diputat. Senyora Romero...

Alícia Romero Llano

Per al·lusions! *(Rialles.)* Presi... *(Rialles.)*

El president

Cap problema, diputat.

Alícia Romero Llano

Ja, sí? *(Rialles.)* Gràcies.

Li volia dir dues coses al senyor Salvadó; una, una mica de respecte a les dones i els homes i aquells homes que han exercit la presidència de la Generalitat: «un tal Montilla», no; president Montilla *(aplaudiments)*, president Puigdemont, president Mas, president Torra: això és el que vostè hauria de fer.

I dos: miri, em pot dir moltes coses, i també em pot dir que no soc rigorosa, però jo, estrictament, he parlat del 2013 –del 2013–, i el 2013 –mal li pesi a Esquerra Republicana– vostès van prorrogar els pressupostos que el 2012 van pactar el Partit Popular i Convergència, la dreta nacionalista que hi ha en aquest Parlament. Per tant, tingui vostè memòria i no critiqui allò que vostè va fer. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

Gràcies, diputada. *(Pausa.)* Trenta segons, també, senyor Salvadó.

Lluís Salvadó i Tenesa

Absolutament disculpes si no he estat adequat en la referència al president Montilla, al qui tinc un enorme i absolut respecte. En tot cas, ha parlat dels deu últims anys, senyora Romero, torne a mirar-se l'acta, i ha parlat dels últims deu anys. Per tant, facin memòria.

En tot cas, senyora Romero, com deia abans el company Lucas Ferro, faci cas del PSOE, faci cas al seu president i faci de partit de govern i surti del córner, on avui se posiciona conjuntament amb la CUP. Em sembla que a la trajectòria del seu partit...

El president

Gràcies, diputat...

Lluís Salvadó i Tenesa

...no és la que li correspon. *(Remor de veus.)*

El president

Passem a... *(Lucas Silvano Ferro Solé demana per parlar.)* Sí, senyor Ferro. *(Pausa.)* Digues.

Lucas Silvano Ferro Solé

Perfecte. Crec que hi ha grups parlamentaris d'aquesta cambra que creuen que, si es tomben els pressupostos es convoquen automàticament eleccions, la qual cosa em sorprèn. Nosaltres preferim que hi hagi pressupostos i eleccions, perquè entenem que avançar una setmana les eleccions, perquè vosaltres estigueu contents, no mereix un any més de retallades, i perquè en els pressupostos –i ho dic per al·lusió a un altre grup parlamentari– ni hi haurà a la C-32, ni hi haurà el Hard Rock Cafè. Ho dic perquè es presenten demà i estaria bé que ens els llegíssim tots. *(Aplaudiments.)*

El president

Gràcies, diputat. Senyor Rodríguez, els trenta segons preceptius, també.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No, president, també per fer avinent que hi han altres grups parlamentaris que es pensen que s'aprovaran els pressupostos i, immediatament, hi hauran eleccions. *(Aplaudiments.)*

El president

Senyora Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí, simplement per contestar el diputat Ferro i dir-li que sap vostè perfectament que els pressupostos són el full de ruta d'un govern, és l'obra d'un govern amb números, i, per tant, avui vostès, malgrat que no es facin la foto, són els socis del govern de la C-32 i del govern del Hard Rock. *(Aplaudiments.)*

El president

Passem a la votació. Com bé saben, s'entenen que els vots afirmatius són favorables a la validació del Decret i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem a la votació. *(Pausa llarga.)*

El Decret llei 2/2020 ha estat validat per 62 vots a favor, 19 en contra i 47 absències.

Vist el resultat de la votació i la validació, em correspon preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol tramitar aquest decret com a Projecte de llei, no? Doncs donem per convalidat el Decret llei 2/2020.

I passem al següent punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei vitivinícola de Catalunya

200-00002/12

...que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el Projecte de llei vitivinícola de Catalunya.

D'acord amb l'article 123 del Reglament, té la paraula, en primer lloc, la diputada Lluïsa Llop, que fou designada ponent relatora de la llei. Quan vulgui, diputada. *(Pausa llarga.)*

Gràcies, diputats i diputades, per sortir en respectuós silenci de l'hemicicle.

Gràcies. *(Pausa.)*

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Consellers... Anava a dir «consellers», no; consellera d'Agricultura, diputades i diputats, molt bona tarda.

En primer lloc, deixi'm donar la benvinguda a tots i a totes els que avui ens acompanyeu des d'aquesta tribuna de convidats. Els representants de la Unió de Pagesos, representant de Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, de diferents denominacions d'origen, l'Institut del Cava, l'Associació Vinícola Catalana, de la Universitat Rovira i Virgili, gent del Departament –especialment, director de l'Incavi–; representants en general del món agrícola i vitivinícola, molt benvinguts a aquesta sessió del Parlament i el plaer que ens acompanyeu en aquesta aprovació de la llei de la vitivinicultura.

Començo amb unes paraules com a ponent relatora d'aquesta llei agraint molt sincerament a la resta de ponents la feina desenvolupada, la facilitat per treballar i acordar, la voluntat de consens i l'objectiu de tots plegats d'aconseguir una bona llei per al sector que el permeti avançar més i millor. Així, moltes gràcies al Francisco Domínguez, a l'Òscar Ordeig, a l'Eduard Pujol, al Marc Parés i també vull agrair, com no pot ser d'una altra manera, la feina al lletrat que ens ha acompanyat en tota aquesta tramitació, el Miquel Palomares, així com a la gestora, tot el personal de la casa i molt especialment un agraïment a la cap de Relacions Institucionals del De-

partament, a l'Alba Balcells, per ajudar en tota la tramitació amb el departament. Moltíssimes gràcies per la col·laboració en tot aquest trajecte.

Avui tanquem una llei que ve de lluny, una llei que, com dèiem quan vam iniciar-la, va iniciar la seva tramitació al 2017 i, per tant, en l'anterior legislatura i que va quedar interrompuda –com tantes altres coses– per l'aplicació de l'article 155 que, de forma il·legal, va cessar el nostre Govern i el nostre Parlament.

Aquell projecte de llei va ser engegat per la consellera Meritxell Serret, avui injustament a l'exili i per a la qual vull tenir un record molt especial i reconèixer-li la gran tasca al capdavant de la conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. (*Aplaudiments.*) Avui, consellera Serret, et volem a casa.

Com deia, avui tanquem un projecte de llei que en aquesta legislatura va començar un segon camí admès a tràmit el juliol del 2018, que va passar al debat a la totalitat en aquest plenari el novembre del 2018. Un debat a la totalitat on no es va presentar cap esmena a la totalitat i que, per tant, ja augurava un cert consens dels diferents grups de la cambra amb aquest text, i que ha comptat amb tota aquesta tramitació en comissió amb l'aportació de vint-i-vuit compareixents. Per això, volem agrair al Col·legi d'Enginyers Tècnics, Agrícoles i Forestals de Catalunya, al Col·legi d'Enginyers Agrònoms de Catalunya, al Col·legi d'Enòlegs i Enòlogues de Catalunya, a l'Associació Catalana d'Enòlegs, a l'Institut del Cava, a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, a l'Associació Vinícola de Catalunya, a la Unió de Pagesos, a Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, a l'Associació de Joves Agricultors, a l'Institut Agrícola de Sant Isidre, a la Denominació d'Origen Qualificada Priorat, a les Denominacions d'Origen Conca de Barberà, Montsant, Tarragona, Terra Alta, Penedès, Alella, Costers del Segre, Empordà, Pla de Bages, la Denominació d'Origen Cava i la de Catalunya, a la Universitat Rovira i Virgili, a l'Institut Català del Suro, a la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, a l'IRTA, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, i a l'Associació Catalana de Sommeliers, les moltes i molt valuoses aportacions que ens van fer en aquestes vint-i-vuit compareixences, donat que realment tots ells són els experts en els diferents àmbits que afecten un sector tan polièdric, com és aquest sector vitivinícola.

De fet, han sigut totes aquestes aportacions que ens van fer en les compareixences les que han comportat que la feina dels diputats i diputades fos reflectir-les en esmenes i que, al final, es presentessin un total de vuitanta-tres esmenes.

Aquestes esmenes han fet que hi hagués un bon gruix de temes sobre els que tractar, sobre debatre, com deia abans, amb un diàleg, amb bon to, amb ganes per sobre del soroll partidista, d'arribar a una entesa, que ha fet que finalment, de les esmenes presentades, més d'un 80 per cent hagin sigut acceptades o transaccionades entre els diferents grups, donant que, a més, diverses d'aquestes anaven en la mateixa direcció –com no podia ser d'altra manera– donat que recollien bona part de les aportacions que havien fet els diferents ponents. Això fa que avui, a data d'avui, només quedin nou esmenes vives per a aquest debat que encetem ara en el ple del Parlament. I això fa que al final aquesta llei es tanqui amb un títol preliminar amb vuit títols que inclouen setanta-tres articles, quatre disposicions addicionals, una disposició transitòria, una disposició derogatòria i cinc disposicions finals.

Des del Grup Republicà, entenem que amb aquesta tramitació s'ha aconseguit donar compliment a la tasca que teníem encarregada com a diputats i diputades, que teníem encarregada com a Parlament, de millorar i enriquir el projecte de llei que ens va presentar el Govern de Catalunya. Una tasca que era important, perquè aquesta llei necessitava complir l'objectiu de que el sector havia d'incorporar tota la normativa europea, una llei que fos més adaptada a l'actual context del sector vitivinícola, que l'ajudés a encarar millor els reptes que ens planteja el futur, a incrementar la competitivitat, a la rendibilitat del sector, a la modernització del sector, a la innovació de les exportacions, a garantir la seva qualitat mitjançant aspectes com la traçabilitat

del producte, com la formació i la qualificació professional dels viticultors i de les viticultores.

De fet, el primer dia, quan obríem amb aquesta tramitació, la consellera ho va expressar en les seves paraules quan va dir que l'objectiu d'aquest projecte de llei no és altre que aconseguir aprofundir les garanties de qualitat que caracteritzen els vins catalans i és això el que s'ha intentat en aquesta ponència, donar totes les eines perquè elaboradors, productors, etcètera puguin fer cada dia uns vins de millor qualitat amb unes normes clares, concises i conegudes per tothom.

En tot cas, deixo per a la meua segona intervenció la qualificació, la valoració més política d'aquesta llei i passo..., i deixaria això, la següent intervenció per a la part més política d'aquesta intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies diputada. A continuació, intervindran els grups parlamentaris que mantenen esmenes reservades. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Francisco Javier Domínguez. Quan vulgui.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gràcies, president. Primer de tot, salutacions a la consellera, a la resta de govern i als diputats i a mig sector, que ve aquí a escoltar el que diem entre tots, i benvinguts sigueu.

Primer, agraïments a la diputada relatora de la ponència, la Lluïsa Llop, perquè ho ha fet molt fàcil. Cadascú pot tenir la seva visió, però si tothom volem assegurar-nos i buscar un text adequat, i ho ha fet fàcil. Per tant, moltes gràcies i la resta de diputats ponents, també.

Bueno, hecha la salutación, esta ley vitivinícola es la consecuencia de la tramitación de un proyecto de ley, que esto es una obviedad, pero quiero felicitarlos a todos, porque hay pocas ocasiones para ello. Desde julio del 2017, que se admitió a trámite, hasta hoy, que se va a aprobar, han pasado casi dos años, dos años de dictámenes, publicaciones, alegaciones, informes, la ponencia, las comparencias, etcétera. Y todo este proceso requiere su tiempo. Y es que cada vez vemos que hay menos proyectos de ley y más proposiciones de ley, que son más rápidas; los proyectos de ley tienen un procedimiento más largo, pero con muchas más garantías, y hay más proposiciones de ley, que es un poco más rápido, pero con menos garantías.

Y también vemos un cierto abuso de decretos ley, que deberían preservarse para situaciones de urgente e imprevisible necesidad. Y, por esto mismo, las legislaturas están pensadas para que duren cuatro años, en lugar de lo que duran últimamente.

Sin un apoyo parlamentario amplio y suficiente es casi un milagro que se haya podido acabar este proyecto de ley; de hecho, por los pelos. O sea que, enhorabuena a todos nosotros por conseguirlo.

Llegado aquí quería decir que el mundo de la viña y del vino forma parte del sector agroalimentario y, por tanto, participa de las mismas problemáticas que el resto del mundo rural: envejecimiento de la población, despoblamiento, no hay relevo generacional...Y es que los jóvenes no ven atractivo quedarse en una actividad que tiene una cierta inestabilidad, con el problema de precios de origen –que persiste y que nos preocupa–, con costes de producción crecientes, porque se incorporan medidas medioambientales –con mucho gusto, pero se incorporan estos costes–, por el aumento del salario mínimo interprofesional –que sí, que está muy bien subir el salario mínimo interprofesional, pero habría que valorar cómo afecta a las empresas que están al límite; pero esto ya sería otro debate. Por lo tanto, lo dejo aquí.

Para solucionar esto necesitamos que nuestro Gobierno sea un gobierno fuerte, que pueda dotar al Departament d'Agricultura de todos los recursos que necesite. ¿Y es esta la situación? Señora Jordà, ¿tenemos un gobierno que apuesta por este sector? En mi opinión, no, pero luego ya volveré con este tema.

Respecto a esta ley. Esta ley vitivinícola tiene tres grandes objetivos: el primero sería la actualización y la codificación en una única norma –porque hasta ahora teníamos una dispersión de decretos, órdenes, reglamentos de la Unión Europea y una ley del 2002, desactualizada totalmente. El segundo objetivo sería cobertura legal a todo lo que la ley anterior dejaba fuera, como la parte vitícola del cultivo de la viña, los derechos de plantación, autorizaciones, registro vitícola, variedades, etcétera. Y un tercer objetivo que es, naturalmente, mejorar una ley previa –que era la del 2002–, como ordenar jurídicamente las ganancias de origen, las IGP, y mejorar, también, el régimen sancionador en relación con incumplimientos de viticultor, vicultores o comercializadores.

En general se trata de una ley que es muy técnica, con un fuerte componente de actualización y de compilación de normativas. Y siendo una ley que es correcta, no pretende arreglar el sector. No podemos pedirle peras al olmo. Con esta ley no se van a arreglar todos los problemas del sector.

Y, aquí, es donde quiero hacer una reflexión y, también, una autocrítica. A lo largo de las comparecencias, que han sido bastantes, todos los grupos hemos podido escuchar lo que nos contaban las denominaciones de origen, la Federación de Cooperativas, los colegios profesionales, la universidad, las organizaciones agrarias, Unió de Pagesos, JARC, Asaja, el Institut de Sant Isidre, el IRTA, el Incavi, el Institut del Suro, el Institut del Cava, la Asociación Vinícola Catalana –y espero de haberme dejado a nadie, pero seguro que me he dejado a alguien. Y todos han aportado algo interesante para la ley, con propuestas de enmiendas, que se han valorado, se han introducido. Pero muchas de las preocupaciones que se han visto en estas comparecencias no tenían nada que ver con la ley. Eran carencias del sector, problemáticas del sector, que esta ley no va poder solucionar. No es una varita mágica, esta ley.

Y esto es un claro síntoma de que este Parlament ha estado un poco de espaldas al mundo de la viña, del vino y a todo lo que gira a su alrededor, que representa más de 25.000 puestos de trabajo directos o indirectos en Cataluña.

A pesar de todo, se han conseguido cosas. No voy a explicar las ochenta y tres enmiendas, pero voy a explicar lo más importante. Se ha conseguido mejorar la figura de los técnicos cualificados, de los enólogos y de los ingenieros agrónomos y técnicos agrícolas. Solo lamento que no se ha podido introducir la presencia de uno de estos técnicos en el Consell Assessor de l'Incavi –que se votará aparte, como enmienda separada. Y agradezco al trabajo casi pedagógico de los colegios en explicarnos la función que tienen los técnicos y que parece obvio, pero, realmente, no suele estar registrado en los textos legales.

Otro segundo apartado importante que se ha conseguido es la introducción de un periodo transitorio. Yo esto lo considero importante porque cuando se elimina una variedad del pliego de condiciones de una denominación de origen, sobre el papel se decide muy fácil, pero no es fácil modificar un cultivo que, precisamente, no es efímero –que se tarda muchos años en entrar en producción. Y son importantes estos periodos de adaptación para que los productores puedan adaptar las variedades a la denominación de origen.

También se ha introducido al IRTA como referente en investigación agroalimentaria. Y, claro, también es un referente en el sector de la viña, el vino y los estudios de mercado. Y era una injusticia y un despropósito que esta ley no lo contemplara así. O sea, que también mis agradecimientos a los representantes del IRTA, que han puesto sobre la mesa esta ausencia y se ha corregido.

También es importante la introducción del papel del tapón de corcho. Ese trocito que lo tiramos siempre, pero que nos da una señal de identidad y una calidad a nuestros vinos que, realmente, valdría la pena potenciar. Y, efectivamente, así se ha reflejado en la ley.

Y otro de los grandes conceptos que hacía falta potenciar era el enoturismo. No solo como fuente de ingresos complementaria para el sector, sino como una herramienta en sí misma muy importante para la promoción. Ya sabemos que el vino va asociado a sensaciones, y asociarlo a experiencias: gastronomía, conocimiento de paisaje, viajes...; refuerza la idea de que el vino no solo se bebe, sino que se vive. Por lo tanto, el enoturismo es un elemento muy interesante de promoción del sector.

Pero como ya he dicho antes, aparte de esta ley, el sector de la viña y del vino está preocupado. Hay preocupación por el relevo generacional, hay preocupación por los bajos precios a origen, hay preocupación por la falta de control del vino que no está dentro de las denominaciones de origen –esa posible competencia desleal de unos vinos que tienen unos controles y unas exigencias, de unos vinos que no los tienen y pueden confundir al consumidor–, hay preocupación por la falta de recursos del *departament* en inspección agroalimentaria –en general, pero en el sector de vino, también.

Se ha hablado de expedientes sancionadores que no se resuelven por falta de inspección. Si aumentamos la función de inspección del Incavi, esto se agravará todavía más. Y eso es lo que pretende la ley: aumentar la función de inspección del Incavi. Por lo tanto, habría que acompañar de algo más que buenas intenciones esta ley. También hay preocupación en el IRTA por la falta de recursos en investigación agroalimentaria.

Todas estas preocupaciones, podríamos haberlas detectado si hubiéramos convocado al sector en la Comisión de Agricultura con más antelación. O sea, yo entono el *mea culpa* por no haber solicitado la comparecencia de todos ustedes, no con la excusa de esta ley, sino mucho antes, para haberos conocido y haber puesto los problemas sobre la mesa con un poco más de anterioridad.

Y es que necesitamos tener definido el sector que queremos. Por ejemplo, ¿qué modelo de denominación de origen nos iría mejor?, ¿si una atomización de muchas DO pequeñas, o unas pocas DO más grandes? ¿Qué objetivos comerciales son prioritarios: ¿copar el mercado interior de proximidad o salir con fuerza al mercado exterior, o combinar las dos cosas?, porque las estrategias no son iguales.

En este sentido, me ha sorprendido un poco la casi total ausencia del Prodeca; es una herramienta que tenemos de promoción y de exportación de nuestros productos agrarios, agroalimentarios, y, curiosamente, ha salido con poca fuerza en la ley. Y, además, ha habido una transacción que se ha recibido en el último momento en la que se potencia la colaboración con el Departament d'Empresa. Espero que aquí el Prodeca tenga un fuerte papel.

Pero quiero volver al papel que juega el Govern de la Generalitat en todo esto. ¿Qué responsabilidad tiene el *departament* sobre un sector concreto, como el de la viña y del vino? Y tenemos que mirar los presupuestos, que es la manera de averiguar las verdaderas intenciones de un gobierno y la dedicación que le presta a un tema o a otro.

En positivo, vemos que tanto el IRTA como el Prodeca han aguantado bien el presupuesto, los recortes de hace unos años, incluso han aumentado ligeramente. Vale. Pero, si nos fijamos en el Incavi, que tiene un papel importante en esta ley, no ha recuperado, ni de lejos, el nivel de los presupuestos anteriores.

En el 2020 tenemos 2,7 millones de euros para el Incavi, y en el 2011 teníamos 4,1. O sea, si pretendemos implementar esta ley con un reglamento, más competencias inspectoras para el Incavi, y el presupuesto es más bajo que en el 2011, ¿cómo vamos a hacerlo?

Catalunya necesita una estrategia y unas políticas agrarias fuertes, y sin un buen presupuesto nos quedaremos a medias. De 339 millones para el *departament* frente a los 500 millones del 2011, la agricultura está perdiendo fuerza. Y yo ahora no me dirijo a la *consellera* Jordà, ni a su *conselleria*, sino que me dirijo al resto del Gobierno, que, bueno, ahora mismo no hay mucho, pero me dirijo al resto del Gobierno: 1,2 por

ciento, esa es la importancia que tiene el sector agrario y agroalimentario para ustedes; un 1,2 por ciento es la proporción de presupuesto que le dedican a su *conselleria*; un 1,2 por ciento es el esfuerzo que vale todo el sector primario.

Y no quiero acabar mi intervención sin reclamar a este Govern, precisamente, que le dediquen más recursos al Departament d'Agricultura. Personalmente, llevo más de cuatro años aquí como diputado y he oído muchas veces hablar del mundo rural, que es estratégico, que es de país, un *sector clau*, «hem de lluitar contra el desdoblament», la Cataluña vacía... Pero sin inversiones y sin presupuesto..., lo vuelvo a repetir: 1,2 por ciento...

Y, para acabar, quiero hacer otro llamamiento al Govern de la Generalitat. La oposición nos hemos portado bien y hemos hecho los deberes, y ahora la pelota está en su tejado: confeccionen un reglamento que desarrolle esta ley –no tarden porque, si no, se volverá a desactualizar. Y analicen otras comunidades autónomas que también tienen ley vitivinícola, y así nos evitaremos repetir errores que han cometido otros, y copiar lo que sí que les funciona a otros. Y, sobre todo, doten la ley del presupuesto suficiente, porque si no, no habrá servido para nada.

O sea que muchas gracias, y mis mejores deseos para el sector. Y tenemos que pensar que detrás de una botella de buen vino siempre hay un payés, un *celler* y una cadena de profesionales que han llevado a queelijamos esa botella en concreto. Y quiero pensar que todas esas personas que están detrás de la botella se están ganando bien la vida, que van a seguir haciéndolo y que ese trabajo que hacen que lo hagan con nuestra ayuda y con nuestro reconocimiento, y no a pesar de lo que hagamos aquí, en política, en el Parlament.

O sea que mucha suerte y salud.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda. Gràcies, president. Conselleres... Anava a dir, estic molt content que hi hagi la consellera d'Empresa aquí, perquè parlaré..., faré moltes reflexions empresarials i des de la perspectiva de consumidors, d'internacionalització, d'exportació, com saben, que també han impregnat moltes de les compareixences, moltes de les esmenes que hem presentat, però ha hagut de marxar –espero que torni. En tot cas, jo crec que és important que requerim la col·laboració del Departament d'Empresa en el futur del sector vitivinícola.

En primer lloc, un agraïment a totes les persones del sector: sindicats agraris, cooperatives, universitats –també estem molt satisfets de la participació de les universitats–, de l'IRTA, de l'Incavi, per totes les aportacions, i a totes les persones del sector que ens estan sentint, evidentment, i de persones del Departament d'Agricultura. Un agraïment a la feina, un agraïment a les aportacions, un reconeixement a la feina feta durant molts i molts anys que hagi fet que Catalunya avui sigui una de les zones productores, comercialitzadores i exportadores referents i reconegudes internacionalment. Per tant, aquesta ha de ser una llei per a ells, aquesta ha de ser una llei per al sector, aquesta ha de ser una llei per a moltes zones que esperen que això impulsi l'economia del seu territori.

En primer lloc, em permetran, abans d'entrar en matèria, fer un reconeixement i un suport als agricultors i ramaders del país que estan preparant mobilitzacions i que estan reivindicant solucions a la greu crisi de preus dels aliments que viu la nostra societat, un problema que ha arribat per quedar-se, que no és d'àmbit estrictament català, i, per tant, què està passant a moltes zones europees, i que ens interpel·la a tots per tal de construir una societat justa, un sector econòmic just. I, per tant, hem de tenir claríssim que no hi haurà un país, no hi haurà un territori, no hi haurà

una societat possible sense garantir els drets dels treballadors, com no pot ser, sense garantir els drets dels productors d'aliments, i, més encara, en un sector que no para de créixer, que no para de facturar, però que, per contra, cada vegada té unes relacions més desiguals. I, per tant, hem de prendre decisions per intentar donar, generar..., garantir els drets a tots els agents de la cadena alimentària. Per tant, un agraïment a la seva feina; un agraïment als lletrats, gestors, entitats que van comparèixer; un agraïment molt sincer als portaveus. A diferència d'altres vegades, que ens hem discutit, i molt, amb la consellera –sense anar més lluny, l'altre dia, arran del presupost del Departament d'Agricultura; però jo crec que, també, quan toca posar-nos d'acord ho hem fet–, s'han acceptat, s'han transaccionat, hem fet molts debats, i, per tant, un agraïment molt especial, primer de tot, a la Lluïsa Llop; en segon lloc, també, a l'Eduard Pujol, com a persones que donen recolzament al Govern, un agraïment molt sincer. Estem satisfets, creiem que s'avança, és un pas endavant, no ho resoldrà tot, però aquesta llei és un pas endavant. I, també, evidentment, a la resta de companys: al company Parés, Francisco Domínguez, l'Esperanza Garcia i la Natàlia Sánchez, també.

Al Departament d'Agricultura i a l'Incavi, com hem dit, anunciar que retirarem les esmenes número 28 i 40, d'acord? Retirem les esmenes 28 i 40, perquè ja no tenia sentit mantenir-les; per tant, demanem que es treguin.

I bé, comencem entrant en matèria. L'objectiu que ens plantejem amb aquesta llei? Doncs, home, com deia abans, nosaltres creiem que ha de ser una llei equilibrada, una llei raonable, una llei que no pensem que ho hagi de canviar tot, que ha d'enfortir i ajudar a allò que realment s'està fent bé i que ha d'intentar potenciar aquells elements amb què potser no hem acabat de trobar bones sinergies. Hi ha molta competència a nivell internacional, a nivell nacional, a nivell estatal i, per tant, hem de fer-ho bé. Tenim competències en agricultura, però estem en un mercat, com deia, global; un mercat en el qual hi ha una forta competència, un mercat europeu. I evidentment els nostres vins..., hi ha mercats emergents arreu del món que nosaltres hem d'aspirar a vendre-hi, hem d'aspirar a comercialitzar-hi i que, per tant, hem de veure quins consumidors potencials anem a buscar, quin producte hem de presentar, quina traçabilitat han de tenir els nostres vins, el nostre raïm i, per tant, allà on ens volem posicionar.

Per tant, és evident, reconegut per tothom, el pes econòmic, territorial i històric de la producció de vi a Catalunya, amb més de dos mil anys d'història. Sabem que havíem d'adaptar a la normativa europea aquesta llei; per tant, ho fem. Nosaltres evidentment seguim apostant –i així ho hem fet en la llei– per les denominacions d'origen –jo crec que és un factor d'èxit que ha funcionat–, com també pel paper de l'Incavi.

Amb quin altre objectiu? Doncs, home, com deia, ser un referent internacional en l'elaboració, en la comercialització i la venda de vins de gran qualitat. Hem d'apostar per la qualitat, hem d'apostar per la innovació, hem d'apostar per intentar posar en línia els centres de recerca, les universitats, fins i tot les grans empreses elaboradores de vi, per tal d'anar tots a l'una en millorar els nostres vins, els nostres productes.

Una dada gens menyspreable: crec que era l'any passat, o l'altre, ara no ho recordo, que estàvem a l'entorn dels 500 milions d'euros en vendes a l'any d'exportacions. I cada any hi ha un augment notable de les exportacions a l'estranger. Per tant, creiem que cal una orientació al mercat, a l'exportació i a un producte de qualitat. Ja s'ha dit aquí: importantíssim per al territori apostar pel sector agroalimentari; importantíssim per al sector alimentari apostar pel sector vitivinícola; importantíssim per a tots aquests si volem lluitar contra la despoblació, si volem apostar pel desenvolupament rural. El sector vitivinícola, com el sector agrari, afecta un conjunt de sectors econòmics innombrables i, per tant, aquest és el model de país equilibrat, sostenible i que aposta també per tots els seus potencials que hem de construir.

Per tant, tres últims elements d'objectius que creiem que també cal abordar. Com deia, mercat global; com deia, crisi de preus. També hi hem introduït algunes esmenes, però jo crec que aquest és un debat que haurem de fer amb més profunditat, però també surt el problema de la crisi de preus, de la crisi que vam viure fa no molts mesos amb el preu del raïm. Aquest és un problema extensible a la resta, no a tots, però gairebé a tots els productes alimentaris i que cal un debat profund, que calen accions a tots nivells i que cal col·laborar molt, tant des de la Unió Europea, com des del Govern de l'Estat, com des de la conselleria d'Agricultura. I, evidentment, també jo crec que dintre d'aquest debat també caldrà pensar què està passant amb els grans grups empresarials que aposten pel sector alimentari i que alguns d'aquests, doncs perquè estem en un mercat global, també han deixat de ser catalans. Hem de veure això quines conseqüències pot tenir.

De les esmenes que hem presentat des del Grup Socialista i Units per Avançar, quines aportacions hem fet i per què estem satisfets que pràcticament s'han acceptat totes? Ja ho vam dir, d'esmenes n'hi havien setze, de les quals, al final, dues les retirem. Hem fet cinc transaccions, la resta han estat acceptades i pactades. Com deia, una, referent a la recerca i la innovació amb l'IRTA i les universitats. Per tant, creiem que aquí s'ha d'aprofundir en aquesta línia.

Un element molt important, que també ho trasllem al conjunt del sector: ens cal apostar també per la formació, formació empresarial. Moltes vegades comencem a construir el sistema agrari o el sector agroalimentari des de la producció i llavors ja veurem què passa més endavant. Jo crec que hem de, també, analitzar què passa al final de la cadena amb el consumidor, el punt de venda, amb la formació empresarial de tots els elements que intervenen en el total de la cadena alimentària per evitar-nos, precisament, alguns dels problemes que tenim a nivell de producció i de crisi de preus. I, per tant, cal formació, cal relleu generacional, cal polítiques d'igualtat al sector primari, però també, també, sobretot, tenint en compte la complexitat del sector i també que és un negoci.

La millora de la cadena alimentària i la crisi de preus, com he dit... Fem un incís: jo crec que aquí hi ha molt recorregut, en la millora de la cadena alimentària. Podem fer coses aquí, però evidentment també se n'hauran de fer a nivell de modificar la llei. Això és el millor que podem fer per donar suport als productors.

Foment del vi ecològic, que ha tingut un gran creixement i té un gran potencial.

La simplificació administrativa. Aquí vam tenir un debat en ponència sobre aviam com ho fèiem, com ho dèiem. Qualsevol persona amb qui parlem del sector ens dirà: «Molts tràmits, molts tràmits repetitius». I si, a més a més, un intervé amb diferents administracions o a diferents departaments, duplicitat dels papers que s'han de presentar. Per tant, en la línia del que diu també la Unió Europea, anem a simplificar.

Foment de la cultura del vi, de l'elaboració, de la traçabilitat, de la història del sector.

Protecció de les zones periurbanes –aquí podria anar una mica lligat amb la Llei d'espais agraris. Hi han llocs on hi ha molta pressió urbanística per tal de deixar de produir raïm, i que jo crec que també hem de garantir aquests espais que estan a l'entorn de les grans àrees metropolitanes i que, a més a més, poden ser un espai de proximitat per tal de fer formació, per fer visites de les escoles per conèixer d'on surt el raïm i la producció del vi.

Millores en l'etiquetatge i en l'envàs.

Suport a les exportacions a les zones potencialment consumidores –aquesta l'hem fet just al final, eh?, amb la col·laboració dels diferents departaments, de les diferents entitats. Tots intentem, doncs, anar a apuntar, com dèiem, cap a la millora de com podem donar suport..., també als petits productors que a vegades no tenen les eines, com podem donar suport, com podem buscar fórmules de col·laboració, de cooperació, per exportar, d'acord?

La coordinació amb altres comunitats autònomes productores de vi. Tant és important ser conscients de les nostres competències, de les nostres responsabilitats, com no fer polítiques contradictòries amb territoris productors de vi que estan relativament a prop. Serveix això per a la resta de comunitats autònomes, serveix això també per a la resta de territoris de la Unió Europea, que és el mercat comú.

Un tema importantíssim, que lliga amb el que comentava el company Domínguez, és, home, garantir les infraestructures i el pressupost necessari per tal de donar suport al món agrari i garantir la seva viabilitat. Digues-li recs, camins, infraestructures tecnològiques... Necessitem un territori competitiu, un territori amb les infraestructures necessàries. I això és el que també garanteix indirectament, o directament, la viabilitat de les explotacions. I aquí és on també..., evidentment nosaltres ja ho vam reclamar l'altre dia –avui no toca, però ho dic–: és garantir que aquest 1 i poc per cent més que tenim del percentatge total del pressupost del Govern de la Generalitat..., home, el territori és tan gran i les competències d'Agricultura i d'Alimentació afecten el cent per cent dels ciutadans i el conjunt del territori, necessitem més recursos, més diners per tal de poder-ho potenciar.

També s'ha proposat i acceptat un programa específic de suport al vi de muntanya. El canvi climàtic i les condicions orogràfiques i climàtiques de les zones de muntanya, creiem que així ho recomanaven. S'han fet algunes iniciatives; creiem que aquí s'hi pot aprofundir molt més.

També, com s'ha dit, fomentar el tap de suro, que molta gent no sap que no només és més sostenible, no només és un material de gran qualitat, sinó que a més a més és un producte de proximitat, perquè es fa també..., Catalunya és una de les zones productores de suro d'Europa. Per tant, jo crec que aquí també està bé, ho va demanar el sector i aquí ho hem incorporat.

En resum, ja per acabar, només dir tres conceptes del que nosaltres creiem que són vitals, que són importants, per la que..., i que la modificació de la llei ha permès canviar o millorar. Primer de tot, que és el més important –en la política a vegades no es porta molt–, que és escoltar. Escoltar el sector a les compareixences, escoltar què és el que ha funcionat, escoltar què és el que no ha funcionat, escoltar-nos entre companys també, quina és l'opinió d'uns o altres, escoltar l'Incavi, que també d'això en saben molt, i reconeixement, evidentment, de la feina feta.

En segon lloc, visió, com deia abans: visió de mercat, visió global, visió del mercat del vi, visió internacional, visió de mercats emergents, visió de mercats europeus, nacionals, estatals. I, evidentment, atendre la gran competència que hi ha en aquests moments.

I, per últim, com ja he dit i ho torno a repetir, però no menys important: el desenvolupament rural de les zones productores depèn en molts casos precisament d'aquesta producció, elaboració i comercialització del vi. Són motor d'ocupació, el vi és motor d'oportunitats i també en aquests moments crec que tenim tots el deure i l'obligació de garantir els drets en les relacions comercials i econòmiques dintre de la cadena alimentària del vi.

Bé, a part d'això, anunciem, evidentment, el vot positiu a la llei. Com hem dit, retirem les dues esmenes que quedaven vives i un agraïment a tot el sector, al departament, als diputats i diputades que ho han fet possible i, evidentment, al conjunt de la societat, que crec que avui pot dir que ha fet un pas endavant en el sector agroalimentari i en el sector vitivinícola.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En aquest primer torn té la paraula ara, en darrer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, conselleres, gent del sector que ens acompanyeu avui aquí amb aquesta llei. Bé, Catalunya és terra de vins i som terra de vins òbviament per les característiques orogràfiques i climatològiques del nostre territori, però al mateix temps també el vi ha estat, és i serà un agent clau a l'hora de configurar el nostre paisatge; un vector clau en la relació entre el medi natural i la societat, aquesta societat que amb la seva activitat ha transformat històrica i geogràficament el nostre territori. I creiem que aquesta llei és important, és important perquè això continuï sent així. I des d'aquesta institució entenem que tenim la responsabilitat de legislar perquè el sector vitivinícola continuï sent un sector estratègic per al nostre país.

Certament, s'ha dit abans: és una llei que arriba tard, que es comença a gestar el 2012, però no per això no deixa de ser una llei important i no per això no volem deixar de felicitar també la consellera Jordà per ser, de fet, la segona llei que porta en aquesta..., o que s'aprovarà en aquesta legislatura i, per tant, entenem que és important i ens en congratulem.

L'objectiu inicial de la llei..., teníem molt la vessant de la seguretat jurídica, d'adaptar el marc català a la nova normativa europea i, efectivament, la llei fa això, però entenem –i aquesta era una voluntat del nostre grup parlamentari també– que la llei acaba anant més enllà de la simple adaptació de la norma al nou marc europeu. Una llei que a més, s'ha dit també, sorgeix d'un ampli procés de diàleg, d'escolta, de participació amb el sector a través de diferents taules sectorials, de la participació del consell assessor de l'Incavi i de les nombroses compareixences que hem tingut aquí en la ponència.

M'agradaria destacar algunes qüestions d'aquesta llei i després faré esment també de les esmenes que el nostre grup ha presentat. El primer element innovador, diguéssim, de la llei, és a dir, que entra o que es fa entrar en la llei tota la normativa vitícola. I per nosaltres això creiem que és rellevant en la mesura en què amb un capítol específic es visibilitza la feina que fa la pagesia. I, per tant, entenem que és important que les lleis que fem en aquest Parlament visibilitzin allò que fa la gent que protegeix, que treballa, que és proactiva en el nostre territori i, més concretament, la pagesia. Per tant, celebrem que a través d'aquesta llei es posi en valor aquesta tasca de la nostra pagesia.

Per cert, veig molts llaços verds avui a l'hemicicle, cosa que celebrem, no? Es tracta també, a part de mostrar simbòlicament el nostre compromís amb el món agrícola, amb la pagesia i amb els preus justos, de buscar també mesures i de dotar pressupostàriament aquests pressupostos que comencem a tramitar demà amb suficients recursos, perquè efectivament fem front a les necessitats d'aquest sector.

Segon element que voldria destacar de la llei: aquesta és la llei també de l'Incavi; l'Incavi com a autoritat competent per verificar el compliment del plec de condicions de les denominacions d'origen i de les indicacions geogràfiques protegides, i també una llei que dona al departament, no?, o que habilita el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació com a autoritat competent en inspecció i control tant vitícola com vinícola. Entenem que això no treu capacitat d'autogestió o d'autoorganització a les denominacions d'origen, sinó que garanteix que sigui l'Administració qui vetlli pel control. I nosaltres això també entenem que és un element positiu, entre altres coses perquè aquesta activitat de la que estem parlant, no?, té una afectació directa sobre els usos del sòl, sobre l'ordenació del territori, i això és un bé comú, que és de tots, i, per tant, entenem que l'Administració és qui ha de jugar aquest paper de vetllar per l'interès general, per l'interès comú. I, per tant, celebrem, doncs, que la llei també faci passos significatius en aquest sentit.

Entro ara en les diferents esmenes que hem presentat; òbviament, no les detallarem però sí en el sentit general d'aquestes esmenes. El nostre grup va presentar vint esmenes al projecte de llei, i la gran majoria, la realitat és que han estat acceptades

o transaccionades. I aquí també, com s'ha dit per part d'altres diputats, no?, doncs, vull agrair la bona predisposició de tots els diputats i diputades de la ponència, especialment a la ponent, a la diputada Lluïsa Llop, també al diputat Eduard Pujol, al diputat Domínguez, al diputat Ordeig, amb qui hem pogut treballar les diferents esmenes de forma, diguéssim, molt fructífera. Per cert, també voldria posar en relleu que dona gust treballar amb diputats i diputades que aporten coneixement des del territori, no?, i, per tant, de com el seu coneixement de la seva realitat quotidiana, doncs, porta també a millorar les lleis i a que tots i totes..., o almenys la meua experiència ha estat d'un profund aprenentatge, també, a través de les compareixences, en el procés d'elaboració d'aquesta llei.

Bé, les nostres esmenes, més enllà d'algunes esmenes tècniques, no?, que tenen a veure amb algunes qüestions que ja s'han comentat, com el paper de l'IRTA, com el paper dels tècnics qualificats, etcètera, m'agradaria agrupar-les en quatre grans blocs.

El primer bloc d'esmenes que presentàvem, i que s'han acceptat, té a veure amb incorporar en aquesta llei una dimensió de sostenibilitat ambiental que era pràcticament inexistent en el projecte inicial, no? Pensin que termes com «sostenibilitat ambiental» o com «canvi climàtic» pràcticament no apareixien en el text original, i nosaltres hem volgut fer aquesta aportació, se'ns ha acceptat, i amb les nostres esmenes, doncs, hem situat la sostenibilitat ambiental com un dels principis d'actuació de l'ordenació vitivinícola i hem incorporat el canvi climàtic com un vector clau a tenir en compte no només en l'ordenació i el foment del sector, sinó també en la recerca i en la innovació i amb tot el que desenvolupa també..., l'activitat que desenvolupa l'IRTA.

Segon bloc d'esmenes que hem presentat, que vam presentar: totes aquelles, un seguit d'esmenes més orientades a que aquesta llei tingui com a objectiu la millora de les condicions socials i econòmiques de les famílies, les empreses i els treballadors i treballadores del sector; aquesta dimensió més social de la llei que també hem volgut incorporar. I en aquest sentit voldria parlar de dues qüestions.

Per una banda, tot el que té a veure amb el model empresarial, i aquí hem aconseguit incorporar diverses referències tant al model cooperatiu com a les empreses mercantils que apostin per la corresponsabilitat social i ambiental en el territori. Hem aconseguit incorporar això a la llei i, de fet, hem situat –que era una de les demandes també del sector cooperativista– dos nous articles específics que posen en valor la importància que té el teixit cooperatiu en aquest sector.

Per una altra banda, en aquesta lògica d'aquesta dimensió més social de la llei –i aquí no hem tingut tanta sort–, que és tot el que té a veure amb un major equilibri i transparència en les relacions comercials entre els diferents operadors de la cadena alimentària del sector. Aquest estiu –s'ha comentat també– vam viure una situació crítica amb la crisi de preus del raïm, amb una reducció del 30 per cent dels preus respecte a les campanyes anteriors, que posava en perill el futur de moltes explotacions al Penedès. Al món del cava, tres grans empreses tenen el monopoli de la demanda, tenen el 85 per cent de la capacitat de compra del raïm. I a la verema d'enguany vam veure com es va sortir a comprar a 0,30 euros el quilo, quan el cost de producció és de 0,40; per tant, per sota del cost de producció. Entenem que això és totalment inacceptable i que cal poder actuar sobre aquestes qüestions.

És cert que ens n'hem sortit molt poc, a través d'aquesta llei. També és veritat, com han dit alguns diputats que m'han precedit, que amb aquesta llei no ho resolldrem tot, però sí que nosaltres vam voler incorporar alguns elements de lluita contra l'abús de posició de domini de mercat, per considerar deslleial la venda a pèrdues o per fixar un mínim de tres anys de durada en els contractes de compravenda entre productors de raïm i elaboradors de vi. Certament, no ens n'hem sortit, amb tot això. També vull agrair la feina del lletrat, no?, en l'assessorament jurídic en aquesta matèria.

I per això, doncs, retirem de l'esmena 27, on incorporàvem tots aquests elements, retirem el gruix de l'esmena, perquè entenem, doncs, que tenia problemes compe-

tencials, no?, no s'ajustava al marc competencial actual, cosa que lamentem que sigui així, però aquesta és la realitat.

Però sí que mantenim, en aquesta esmena 27, aquell punt, el punt setè, on proposem quelcom que s'ajusta perfectament al nostre marc competencial, i és el següent, no? Nosaltres el que diem en aquest punt és, primer, que «en cas de conflicte en les relacions comercials entre els diferents operadors del sector el departament exercirà la funció de mediació i arbitri» –per tant, primer element. I segon, que «aquesta funció de mediació i arbitri s'exercirà en el marc d'una taula vitivinícola, amb representació dels diferents operadors del sector, desenvolupada per reglament». Això és el que es demanava o un dels punts que es demanava aquest estiu des del territori amb la crisi de preus del raïm que vam tenir. És veritat que el departament ha creat la mesa i està treballant. El que nosaltres proposàvem és que això es fes per llei i, per tant, dotar..., que no fos simplement una resposta conjuntural específica a la situació que hem viscut aquest estiu, sinó que tinguem un mecanisme legal creat per llei. Això és el que proposem. Entenem que és el que es demana també des del territori, i per això mantenim viu aquest punt setè de l'esmena 27.

Deia «diferents blocs d'esmenes». El tercer bloc d'esmenes que hem presentat nosaltres són totes aquelles que buscaven, doncs, que a través d'aquesta llei no només es desenvolupessin instruments i mecanismes d'ordenació del sector, sinó també de foment del sector, des del seu article 1, on hem incorporat l'element de foment del sector, fins a la seva concreció en diferents articles de la llei. Per exemple, en tot el que té a veure amb el foment de l'enoturisme, que també s'ha comentat abans, la cultura del vi i altres activitats complementàries a la vitivinicultura. O tot el que té a veure amb el foment de la presència internacional dels vins elaborats i embotellats a Catalunya i l'impuls especial dels vins amb denominació d'origen o indicació geogràfica protegida que siguin embotellats a la zona d'origen.

I aquest és un altre element que volíem posar sobre la taula o posar en relleu, que és tot el que té a veure amb la problemàtica de l'embotellament. És veritat que la normativa comunitària permet embotellar fora de les denominacions d'origen, d'on són elaborats i produïts els vins. Però hem de destacar, no?, doncs que el valor afegit de l'embotellament dins la zona d'origen és molt elevat i que el preu del raïm en ampolla es pot multiplicar per dos, per deu o per trenta. I, per tant entenem que és important que qui produeix aquest raïm en el territori on es produeix el raïm, doncs, pugui formar part d'aquest valor afegit i que es quedi en el territori, perquè moltes vegades marxa amb l'embotellament.

De fet, no sé si saben quin és el país del món –una altra de les coses que vam aprendre en les compareixences, no?– que exporta més volum de vi. Doncs resulta que és el Regne Unit, que no tenen vinyes. Per tant, el país que més exporta és aquell que es dedica a comprar i vendre; comprar, embotellar i vendre, no?, però no produir. I entenem que aquesta realitat hem de començar a canviar-la, i no anem en aquesta direcció.

Hem incorporat a la llei una sèrie d'articles, doncs, per fomentar les dinàmiques de posar en valor l'embotellament en el mateix territori.

I finalment –i ja acabo–, el darrer bloc d'esmenes que presentàvem tenia a veure amb intentar donar en aquesta llei una visió més holística del que representa en realitat el món del vi. Perquè el món del vi, doncs, és cultivar la terra, és produir raïm, és elaborar el vi, és embotellar-lo, és distribuir-lo, però també hi ha molts altres elements vinculats al món del vi, hi ha tota una cultura al voltant del vi des d'un punt de vista gastronòmic, però també des d'un punt de vista històric, geogràfic, paisatgístic, ambiental, social, econòmic... A Catalunya hi ha moltíssimes famílies, i especialment en alguns territoris, que viuen del món del vi, i per tant és un sector cabdal. I per això nosaltres enteníem que calia incorporar en aquesta llei elements, com –s'ha dit abans també– l'enoturisme, però també com vincular aquesta llei a diferents departaments de l'Administració, a través de la col·laboració interadminis-

trativa, tots aquells departaments que nosaltres entenem que tenen competències no només en l'àmbit de l'agricultura i de la qualitat agroalimentària, sinó també de la salut, del cooperativisme, del medi ambient, de la cultura o del turisme.

I acabo. Mantenim viva l'esmena 57, que és la darrera de les nostres esmenes, sobre la composició del consell assessor. La mantenim viva no només... Aquí haguéssim pogut, entenem, doncs, posar-nos d'acord amb quins actors havien de formar part d'aquest consell assessor, que efectivament això es pot desenvolupar per reglament. Per tant, més enllà de que nosaltres –com també el Grup de Ciutadans manté viva una esmena similar, no?– hi haguéssim posat per llei altres actors que finalment, doncs, no s'hi han posat, però que sí que entenem que és interessant fer-ho constar, el punt central d'aquesta esmena que volem mantenir és perquè diu la llei, en el redactat actual, que en la composició d'aquest consell «s'ha de procurar la representació equilibrada d'homes i dones». I nosaltres el que proposàvem i mantenim en aquesta esmena no és que s'hagi de «procurar» una representació equilibrada d'homes i dones, sinó que el que cal fer és garantir una composició paritària. I és per això, doncs, que mantenim viva aquesta d'esmena sobre la composició del consell assessor.

Per part nostra res més. Agrair de nou l'haver pogut treballar amb aquesta ponència, amb els resultats que hem assolit. Creiem que amb aquesta llei, doncs, fem un pas endavant. És una llei de futur, una llei que el país necessita, i, doncs, ple compromís del nostre grup parlamentari amb aquesta llei, amb el sector i amb la vitivinicultura.

Res més. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar el seu posicionament, tenen la paraula els grups parlamentaris i subgrups que no tenen esmenes reservades. En primer lloc té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda a tots i totes, diputats, diputades i totes les persones que han vingut en representació del sector. Saben perfectament tots els grups parlamentaris que la CUP no hem prioritzat el treball en aquesta llei. Tanmateix, els reconeixem la feina feta i l'entusiasme amb què la plantegen.

Nosaltres, amb la limitació que tenim de diputades, hem de prioritzar la nostra tasca. I en aquest sentit, com ja s'ha dit, entenem i entenem aquesta llei com una llei molt tècnica, una adaptació a la normativa en matèria vitivinícola i vinícola a la normativa europea resultant de la nova organització comunal del mercat vitivinícola. Per tant, hi insisteixo, com ja s'ha dit, la llei és el resultat d'una necessitat d'adaptar les diverses normatives al marc legislatiu definit per l'organització comuna dels mercats de la Comissió Europea, pel qual es plantegen algunes qüestions que s'han posat sobre la taula.

D'una banda, la necessitat de suprimir les limitacions existents pel que fa a la creació de noves plantacions, que a dia d'avui estan regulades pels estats i les comunitats autònomes que tenen transferides les competències, en base a la superfície de vinyes conreades i la reserva de drets de plantació existents, que té com a finalitat regular les noves plantacions per garantir el manteniment de la qualitat segons els estàndards definits per les DO o la indicació geogràfica protegida. Nosaltres entenem que a partir d'ara les denominacions d'origen i la indicació geogràfica protegida tindran total llibertat per donar empara a les noves plantacions. Per tant, podríem dir que a dia d'avui..., que s'aplica un principi de liberalització del mercat del vi, amb les conseqüències que això podria tenir.

D'altra banda, però, també és important dir que nosaltres entenem que aquesta mesura facilitarà la creació de noves denominacions d'origen i noves IGP, sobretot

tenint en consideració el futur escenari de canvi climàtic, en el que ja es preveuen, com recull el tercer Informe sobre canvi climàtic, que hi haurà..., imprescindible, de forma..., com un imperatiu –perdó– el trasllat del conreu de la vinya a zones on actualment no hi ha presència d'aquest conreu. Per tant també celebrem que s'hi hagin incorporat esmenes en què es fa referència al canvi climàtic. El text original no contemplava gairebé cap menció a una qüestió que és fonamental per al cultiu de la vinya, que és la temperatura, el clima, les condicions climàtiques, que afecten d'una forma molt clara el conreu.

Pel que fa a l'aixecament de les limitacions existents amb relació a les pràctiques enològiques, nosaltres creiem que podria provocar que es comencessin a fer proves amb noves varietats de vinyes. A dia d'avui hi ha unes limitacions molt estrictes i algunes DO són contràries a la introducció de noves varietats o a reconèixer varietats ja existents, però no estan reconegudes al catàleg de les DO. L'aixecament d'aquesta limitació podria ser positiva si es fa d'acord, com ja s'ha dit, amb el sector.

Nosaltres també volíem remarcar una qüestió que es planteja en el capítol 1, l'article quart, en l'apartat e, que ja se n'ha parlat, i que nosaltres creiem que és la qüestió fonamental que hem de posar sobre la taula avui, que és que no fiquem expectatives sobre que aquesta llei resoldrà els grans reptes del sector. Ja s'ha dit i hi insistim: el principal, la protecció del sector, dels seus treballadors i treballadores. Aquest article que els citàvem parla de millorar les condicions socials i econòmiques de les famílies, les empreses i els treballadors i treballadores del sector vitivinícola. Nosaltres considerem que, quan parlem de millores socials econòmiques, cal proposar mesures; en aquest sentit, nosaltres trobem a faltar una part de la llei on es proposi regular les relacions comercials i en les que no es permeti, entre d'altres, comprar raïm per sota del seu preu de cost. Per tant, pensem que cal apostar per garantir la viabilitat del sector fent un reconeixement de la tasca de les pageses, les quals moltes vegades –com ja he dit– no reben un preu just.

També, més enllà d'aquesta adaptació a la normativa del marc europeu, considerem que cal fer una anàlisi més profunda del sector. El seu estat actual, les seves perspectives de futur, sobretot tenint en consideració, hi insistim, les conseqüències del canvi climàtic.

Acabo amb una qüestió, que m'hi ha fet pensar el diputat de Catalunya en Comú Podem, que –hi insisteixo, saben perfectament, que nosaltres hem tingut molt poca activitat en aquesta comissió– és una llàstima que no hi incorporin –i els animaria a rectificar-ho en el temps que ens queda– l'obligatorietat de que els òrgans que contempla aquesta llei siguin paritaris. No només perquè ho diu la mateixa Llei d'igualtat entre homes i dones, sinó perquè acabem d'aprovar un Pla d'igualtat al Parlament de Catalunya que diu que en matèria de legislació és imprescindible marcar qüestions com aquestes. Moltes altres lleis que hem aprovat –i ja acabo, president– ho incorporen. Per tant, instaria –si no ho troben un atreviment– a incorporar i aprovar aquesta esmena, de que no és que hi hagi un equilibri, sinó que hi hagi una paritat real en tots els òrgans que contempla aquesta llei.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ara és el torn de la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputada, consellera, públic que assisteix avui a aquesta sessió... En primer terme, la prèvia, no? Donar les gràcies. Donar les gràcies a tots els compareixents, des dels sindicats fins a l'Institut Sant Isidre, Asaja, IRTA, Institut del Cava..., vaja, a tota la gent que va comparèixer a la ponència, al relator, als lletrats, en fi, per tota la feina i tota la bona feina feta amb aquesta Llei vitivinícola. Ja saben vostès, ho repeteixo sempre que vinc aquí: el Subgrup Parlamentari hem d'equilibrar entre els desitjos de més participació i les disponibilitats i els recursos escassos, en

termes humans, que tenim al mateix subgrup, no? I, per això, sempre demano disculpes, perquè és veritat que ens agradaria ser més presents del que hem estat. Però, malgrat això, aquí estem. Hem fet una observació, hem fet un estudi sobre la llei. Creiem que al final era important que aquesta llei arribés, i ha trigat potser una mica massa, no?

Que gran part de la nostra història es lliga i té com a testimoni, fins i tot com a fil conductor, el vi és una realitat, però a vegades oblidem que, quan parlem de vi, també ens referim a cultura, paisatge, ecologia, tradicions, amics, a diàleg, a respecte, a economia i també a oportunitats, no? Ha arribat aquesta llei, entre altres coses, perquè tenim un context real i positiu dels vins catalans, i és que exportem un 75 per cent de la nostra producció. El volum de litres que exportem cada cop és millor. Tenim dotze DOs –d'origen–, una de compartida. Tenim cooperatives, el sector d'enòlegs, d'elaboradors, de cellers, de viticultors, amb un compromís, amb una expertesa i amb unes ganes de fer bona feina, que ens han donat el reconeixement internacional dels nostres productes.

I això requereix protegir-los, assegurar-ne la qualitat, reforçar les oportunitats del sector agroalimentari –que, ara que em mira la consellera, sempre li faig el retret de «no es deixi portar per prejudicis ideològics: cooperatives sí, però sector tècnic agroalimentari també.» I és veritat que el sector demanava protecció i regulació per mantenir aquesta qualitat i aquest prestigi internacional i la competitivitat al mercat, un mercat que és global, que ja s'ha dit aquí. El sector és evident que està, francament, hiperregulat i, a vegades, nosaltres tendim a intentar portar el nostre esperit simplificador, en termes de marcs legals, perquè sempre deixen més marge, més oportunitats al sector, que ja té un impuls, per si mateix, important.

Dit això, l'origen d'aquesta..., el que motiva aquesta Llei és una adaptació d'un reglament i dos reglaments delegats de la Unió Europea. Un que complementa... I amb aquesta Llei es complementa el buit legal vitícola d'una regulació de fa –atenció– divuit anys, i que creiem que és positiu que s'ompli aquest buit. I, després, l'aclariment de les IGPs i de les DOs, que creiem també que és positiu. També creiem que és positiu en aquesta Llei el reforç del control de la traçabilitat, de la qualitat, de l'enoturisme, el foment de la qualitat del cava amb requeriments específics per a la seva collita de raïm, el catàleg de les varietats, la targeta vitivinícola de control, les transferències tecnològiques reconegudes, la protecció del suro –que, per cert, de suro, productors mundials són Espanya i Portugal, els principals productors...

Però és veritat que encara tenim alguns dubtes. Sobre què? Té el sector del vi català els mateixos problemes que el de Castella - la Manxa, el de La Rioja o el de Ribera... o el de Castella i Lleó –de la Ribera del Duero o Castella? Nosaltres creiem que sí. I a vegades creiem que una hiperregulació segmenta més el mercat i no dona oportunitats ni suma esforços. Creiem que l'arrencada obligatòria encara segueix sent un pèl problemàtica. Les inspeccions, el règim de sancions, no sé si perjudicaran les sinergies pròpies i positives del sector.

Però, evidentment, la llei era necessària. Estem aquí. Els nostres vins, els vins tranquils, els escumosos, els vins d'agulla, els vins dolços poden tenir una oportunitat amb una reglamentació molt més clara. Aquesta és una oportunitat.

Consellera, després de que aprovem aquesta llei, perquè ja veuen que tots els grups hi donarem suport, jo li demanaria una cosa: que no la guardi al calaix, que si la té a prop, millor, perquè s'ha de desplegar el reglament que la faci efectiva i que tots els continguts que són positius puguin tenir el seu efecte al sector, que a més ho reclama i és necessari.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Com ja he dit a la primera intervenció, avui tanquem una tramitació parlamentària molt llarga amb una llei que entenem, des del Grup Republicà, necessària per al sector vitivinícola. Un sector importantíssim a casa nostra –estratègic, diria jo– i un dels motors de l'economia catalana.

Tenim un país divers geogràficament i climàticament, fet que ens fa gaudir de dotze denominacions d'origen diferent que abasten aproximadament cinquanta-dos mil hectàrees i donen vins amb personalitat, adaptats a la terra i diferenciats entre ells. Vins que porten dins de cada ampolla el gust del seu territori. Un sector, com deia, cabdal per a la nostra economia, on el 45 per cent dels vins catalans i més del 65 per cent del cava s'exporten.

I a aquest sector li calia una llei amb un objectiu principal, de substituir l'obsoleta i actual Llei 15/2002, i de posada al dia la normativa vitivinícola. Aquesta llei millora l'anterior aspectes com l'adaptació a les noves normatives europees, que hi ha des del 2002, com deia abans. Aquesta llei millora aspectes com incorporar temes que ja teníem regulats per decret o per reglament i donar-los rang de llei, a banda de fer desaparèixer la inseguretat jurídica que es podia donar al tenir diferents normatives. I també aquesta llei incorpora espais on s'havien pogut trobar buits legals o que eren millorables, com, per exemple, malgrat que la llei anterior s'anomenava vitivinícola, la veritat és que no regulava els aspectes vinícoles. Aquesta llei incorpora aspectes o novetats diverses que ens semblen significatives, i que els companys que m'han precedit han anat esmentant, com les autoritzacions de plantació; la creació d'un catàleg de varietats i donar-li rang legal al Registre vitivinícola de Catalunya; la clarificació de les competències, tant del Departament com de l'Incavi; es regula el sistema de protecció de l'origen dels vins de qualitat adaptant-lo a la normativa europea, etcètera.

I tal com també han dit els meus companys, en la tramitació parlamentària en comissió, hem pogut aprofundir en molts aspectes, gràcies a l'aportació dels compareixents, i que han permès incorporar figures com la de l'enginyer agrònom o de l'enginyer tècnic agrícola; la importància del tap de suro; l'agricultura de muntanya; incorporar la col·laboració amb l'IRTA; aspectes com l'esment del cooperativisme o la necessitat d'adaptació al canvi climàtic; la sostenibilitat, i, com no pot ser d'altra manera, davant la crisi de preus del raïm, especialment per a cava, incorporant la creació de mecanismes per millorar la transparència en el preu de venda del raïm per part dels productors, amb l'objectiu d'evitar la venda per sota del preu de cost. Per tant, una feina important, una feina ingent, una feina que ha incorporat moltíssima part d'aquestes compareixences que vam tenir.

Pel que fa a les esmenes que queden vives..., i com ja ha explicat el diputat Òscar Ordeig, de les que quedaven vives, encara ens semblava que compartíem la necessitat de millorar la coordinació dels diferents departaments i ens públics al sector del vi per a la millora de l'incentiu de les exportacions; només necessitàvem trobar un redactat adient, i al final l'hem trobat.

Senyor Domínguez, no s'esmenta el Prodeca perquè entenem que en la tècnica legislativa és millor no citar un organisme concret que després pot desaparèixer, i per això no hi ha específicament aquest nom, però entenem que el redactat que avui s'ha trobat és correcte.

Agraïm també la retirada de les dues esmenes que quedaven vives del Grup Socialista.

Pel que fa a les esmenes de Ciutadans que quedaven, doncs dir que nosaltres no podríem permetre que en els vins de finca qualificada on demanem un rendiment màxim expressat en quilos i hectolitres per hectàrea –com a mínim un 15 per cent inferior al rendiment normal–, enteníem que això no s'havia de retirar al tractar-se d'una finca..., de vins de finca qualificada. De la mateixa manera que no estàvem en desacord ni amb l'esmena que presentava Ciutadans ni, en aquest cas, comuns,

que s'assemblaven bastant, en el cas de la composició del consell assessor. I no és un problema d'incorporar un o altre, o d'incorporar paritat o no paritat; l'esmena, a banda de demanar paritat, demanava incorporar una sèrie de representants al consell assessor de l'Incavi que nosaltres entenem que s'ha de fer per un reglament posterior. Tots hem vist lo que ens costa tramitar una llei i, per tant, posar en un consell assessor una sèrie de membres era complicar moltíssim la vida a aquest consell assessor si mai necessita canviar els seus representants.

De la mateixa manera, sap que compartim el fons de les esmenes que no hem pogut acceptar i que queden vives per part dels comuns, però que com bé vostè ha explicat, temes legals i de normativa feien complex de poder-les adaptar a aquesta llei.

I el mateix en el tema de la mediació i l'arbitri, perquè entenem que és una taula que ha de ser ràpida, flexible i àgil, com així ha sigut, com així ho ha fet la consellera en aquest cas. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vaig, president. I per tant, no volem incorporar-la en un cos legal, sinó que volem que sigui una eina ràpida i adaptable en el temps.

Per acabar, no puc més que agrair als pagesos i les pageses, als viticultors i les viticultores que s'estimin la terra i que gràcies a la seva feina, dia rere dia, ens conservin el territori a tots i a totes...

El president

Diputada...

Lluïsa Llop i Fernàndez

...a més de la riquesa que generen –acabo, president. I el millor agraïment, entenem nosaltres, és posar les bases perquè puguin viure dignament, i de manera folgada, de la seva feina, productors, elaboradors i embotelladors, gràcies a un producte de qualitat reconegut per les persones consumidores. Sempre trobareu el Grup Republicà al vostre costat.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé; president, consellera Jordà, consellera, professionals del sector de la vinya i el vi arribats d'arreu del país, gràcies per ser aquí, gràcies per ser a casa vostra. Diputades i diputats, ja la tenim aquí –ja la tenim aquí. Finalment, el Parlament pot aprovar la llei de la vinya i el vi, cosa que, com es poden imaginar –venint com vinc, sent com soc del Penedès–, doncs em fa una especial il·lusió.

Teníem un encàrrec molt clar i l'hem fet, i l'hem fet bé. Posar al dia la llei vigent, a partir, bàsicament, de les obligacions definides per Europa. Europa és el nostre terreny de joc, a vegades amb una manera de fer que podem viure com a massa estricta o poc permeable a les nostres particularitats o necessitats. Però Europa és un gran aliat, és un gran paraigua que quan plou, s'obre, ens protegeix i ens ajuda. Aquesta llei ens fa més competitiu en el conjunt d'Europa i, a la vegada, ens dona més seguretat jurídica.

També hem aprofitat aquesta adequació legal i inajornable per obrir portes i finestres que des d'ara ja marquen nous camins, tot i que sense desplegar-los, és cert, al detall, com ara parlar de canvi climàtic, d'enoturisme o de paisatge.

Ha estat un període –i s'ha explicat– de poc soroll i una molt bona dosi de generositat per part de tots. Aquesta és una llei de tots, de tots els que hi hem participat. El consens ha implicat els grups parlamentaris i els diferents agents del sector, fins a vuit participants diferents, sovint amb interessos i amb punts de vista molt diferents.

Tothom ha renunciat –la saviesa– tothom ha sabut renunciar al cent per cent del seu propi model, però a la vegada tothom ha exposat els seus mínims, les seves línies vermelles i vull pensar –i vull pensar– que n’hem trepitjat poques, de línies vermelles. Per tant, ens n’hem sortit.

Aquesta és la llei que ho resoldrà tot? No. Aquesta llei no té una vareta màgica, per desgràcia. Sabem que la vinya i el vi es mereixen una llei que incorpori nous marcs de transformació de canvi que l’acompanyin en un entorn nou, ho sabem. Però si això és veritat, també ho és que la llei que aprovem és necessària i inajornable. Aquest és un sector que ens interpel·la des d’onze denominacions d’origen, més la del cava. Però és un sector que, a partir d’ara, sempre s’haurà d’interpretar tenint en compte un abans i un després, el de l’estiu del 2019, quan un calfred va recórrer el Penedès.

La crisi derivada per la caiguda dels preus del raïm planteja dubtes i interrogants que podem situar en unes comarques molt concretes, és cert, però que es vulgui o no demana una reflexió global que implica a tot el sector. Pensem que la paraula «crisi» sempre va lligada amb la por, també amb el canvi i el canvi, amb la revisió d’hàbits, amb noves maneres de fer, noves exigències i, al capdavant, atenció per la possibilitat de crear i d’aprofitar noves oportunitats.

Per això, la llei que tenim al davant és un punt de partida, no pas l’estació final. Des d’avui mateix ens hem de conjurar per elaborar una nova llei, que també s’haurà de fer des del consens, perquè, a la vinya, el vi és feina, és prosperitat, és gent, és territori i és futur. Ara bé, si aquests últims mesos el consens ha estat per assolir els mínims i no encallar-nos –no ens podíem encallar– ara la nova llei, la futura llei quan arribi, s’ha de construir des del consens, però des del consens de l’ambició. L’ambició de la gent de la vinya i el vi ens obliga a llegir bé el moment i els moments que vindran. Hem de fer una anàlisi rigorosa i afinar, afinant en els objectius, en les estratègies, en les eines, en les actituds, en saber on hem de situar el llistó de la qualitat de l’equilibri ambiental, de l’equilibri entre el control i la llibertat creativa, control, però, en l’equilibri, en la investigació, l’adequació a noves maneres de produir, d’elaborar o de vendre.

Però no vull acabar sense compartir una darrera reflexió. Hem de fer pressupostos i lleis, hem d’ambicionar un país modern, d’avantguarda, ho hem de fer. També quan parlem de pagesia i de la indústria que l’envolta, de bodegues centenàries i de cellers acabats d’arrencar. Ens hem de reconèixer en l’ànima transformadora que ens defineix com a societat. Sempre serem hereus de la voluntat transformadora de Prat de la Riba, però també som hereus –i aquí volia arribar, davant de l’absència de la consellera Serret– també som hereus dels que busquen veritats, progrés i justícia. Hem de continuar denunciant l’excepcionalitat que vivim.

Senyores i senyors diputats, empresaris del vi i pagesos amb arrels profundes a qualsevol pam de terra d’aquest país, la democràcia ens exigeix mantenir la denúncia i ser forts en la resiliència, la resistència, la fortalesa i el coratge. Políticament –i acabo, president– hem de fer nostres moltes de les virtuts de la vinya, de la varietat que vulgueu, trieu la que vulgueu, que després de la resistència en els mesos d’hivern, de colors grisos al cel i de colors tristos a les vinyes, recupera el color verd a la primavera i dona fruits a l’estiu. Aquesta és una reflexió adreçada als que deslliguen l’activitat econòmica de la justícia i la democràcia; sense democràcia, no hi ha progrés, enlloc, tampoc en el món de la vinya i el vi.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació i atès que la consellera d’Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació ens ha demanat un torn breu d’agraïments, li donarem la paraula.

Consellera, quan vulgui.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Teresa Jordà i Roure)

Moltes gràcies, president. Intentaré ser breu, com vostè em demana. De fet, no pretenc, ni molt menys, obrir torn. Tan sols, això sí, fer uns agraïments de rigor, com no pot ser d'altra manera, i si em permeten també, bé, una contextualització del sector i alhora també uns petits reptes. Però, tot això, molt diligentment.

Gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats, representants, estalvio temps; no us saludo a tots perquè us han saludat ja moltes vegades, moltíssimes gràcies per ser aquí, companys del Departament, director de l'Incavi que també ens acompanya, membres de la ponència, molt bona tarda a totes i a tots. Avui és un dia important i també s'ha dit reiteradament, però permeteu-me que també hi posi jo aquest valor.

És un dia per nosaltres important, important perquè per fi aquesta cambra dona llum verda al Projecte de llei de la vitivinicultura. És important. És una reivindicació llarga, una reivindicació llarga del sector, que finalment es fa realitat. Una tramitació que ha passat múltiples entrebancs, un d'ells, el més conegut o el més important –diguéssim–, l'aplicació de l'article 155, que, evidentment, va acabar amb aquells treballs de la llei en aquell moment i la va enviar altra vegada a l'inici del tràmit en aquesta legislatura que ens trobem en aquests moments.

Una llei que triga molt en arribar, també s'ha dit, i que és per responsabilitat d'aquest país, ja hauria hagut d'estar aprovada, però com bé dic s'ha trobat amb molts infortunis.

En qualsevol cas, som aquí. Som aquí i hi som amb la feina feta, amb la feina –val a dir– ben feta, una llei fruit, doncs, d'aquest treball conjunt que avui aquesta tarda s'ha posat llargament de manifest, de les organitzacions més representatives del sector i també dels grups parlamentaris.

Per això vull fer un agraïment molt especial i molt sincer a tots els membres de la ponència: el Francisco Domínguez, l'Òscar Ordeig, el Marc Parés, l'Eduard Pujol i, evidentment, també, la relatora, Lluïsa Llop.

Aquesta gran família –deixeu-m'ho dir així avui–, aquesta gran família de la Comissió d'Agricultura –i que ho dic de tot cor–, com en totes les famílies, no cal només –diguéssim– esperar al Nadal per esbatussar-se, a vegades passa, quan hi ha Comissió de Pressupostos o coses d'aquestes, però, en qualsevol cas i en definitiva, una família que batalla i lluita i que té claríssim que aquest sector és imprescindible per al país i que ha de seguir bategant.

També un agraïment al lletrat, al senyor Palomares, perquè segons em consta i m'han dit –m'han fet arribar molt diligentment– ha fet una molt bona feina i ha sabut preservar el consens que ja existia, però l'ha sabut preservar, que mai se sap, a l'entorn del text amb el conjunt del sector. I a l'Alba –evidentment, l'Alba Balcells–, que sempre hi és. Una col·laboració que esperem que segueixi les tasques, com també s'ha dit, de desenvolupament i de posterior implantació, eh?

Un agraïment, també, això sí, molt sincer, com no pot ser, també, d'altra manera, a totes les persones del sector que hi heu participat de manera activa i que ho heu fet des del principi, fent alegacions, i després, doncs, també participant en les compareixences, eh? Entre tots ens hem acompanyat i entre tots, val a dir també, hem remat plegats. Perquè un sector que batega com el vitivinícola i també fa pinya quan cal col·laborar, doncs també quan es tracta de temes legislatius, si és capaç de tirar endavant, tot això va en la bona direcció.

Un record i un agraïment, també profund i molt gros, per a la consellera Serret, perquè cada pas que culminem nosaltres resulta que ella ja l'havia començat. Així que moltes gràcies, Meritxell. (*Aplaudiments.*)

Una situació, un apunt molt ràpid d'on està al sector, perquè jo crec que val la pena fer-lo, molt ràpid i molt telegràfic. És un sector clau de país –s'ha dit avui aquesta tarda, també–; a Catalunya, en aquests moments, tenim cinquanta mil hec-

tàrees de superfície de vinya, un trenta per cent de les quals és vinya ecològica. Tenim més de vuit-cents cellers, tenim més de vuit-cents viticultors i viticultores. La indústria de fabricació de vins computa gairebé uns cinc mil treballadors, però el total del sector ocupa gairebé uns vint-i-sis mil treballadors, eh?, ja sigui a la vinya, ja sigui als cellers o ja sigui al sector serveis.

L'any 2018 es van comercialitzar 109 milions d'ampolles de vi tranquil i 244 milions d'ampolles de cava, que no és poc. Exportem a cent quaranta països del món; els més importants, els mercats més importants: Regne Unit, Alemanya, Estats Units. Una indústria, en definitiva, importantíssima.

Un sector amb una gran diversitat de viticultures –també s'ha dit, eh?–: dotze denominacions d'origen, empreses amb diferents dimensions. I una regulació que avui aprovem que ha de ser útil també per a tot aquest conjunt, que és ric i alhora és divers.

Un sector que ha d'apostar clarament per la qualitat i pel valor afegit, i per això, com deia abans, aquest nou text millora la regulació, com bé s'ha dit, i l'actualitza.

I, en definitiva, la viticultura és fonamental en moltes comarques, especialment en les de secà. Això també per a nosaltres és clau, i vull fer-ne un esment, eh? La vinya –i ho ha dit algun diputat–, en particular, és dels pocs conreus que possibiliten –n'hi ha més, eh?–, però és un dels que possibiliten i que generen activitat i vida al territori. Moltes comarques, algunes comarques del nostre país, gràcies a la vinya avui continuen bategant, gràcies a la vinya, eh? Quan parlem de combatre el despoblament també parlem de fer viables sectors, evidentment, com el que avui ens ocupa. I això és molt important.

Posar en valor el sistema de les DOs, que emparen més del 90 per cent del raïm que es produeix a Catalunya, perquè les DOs..., i el raïm que es produeix a Catalunya, el 90 per cent del qual està emparat en les DOs, és proximitat, és garantia d'origen, és qualitat –això la llei ho posa en relleu–, és innovació, és, en definitiva, participació democràtica a les decisions i a les estratègies del sector. I això ens ha de fer més forts, això ens ha d'apoderar encara més.

Vaig acabant, eh?, president. Tenim molts reptes en aquest sector, tenim molts reptes en aquest sector. La sostenibilitat –se n'ha parlat– és un dels primers reptes que tenim, i la dignitat dels que treballen en el sector, també, que avui també s'ha posat, evidentment, de relleu.

Per això, una servidora i l'equip, des del primer dia, hem entomat aquest problema, un problema que no es circumscriu només a la problemàtica dels preus, a les liquidacions de la fruita dolça, que també –que també–, i de manera molt i molt i molt accentuada –en altres sectors també. En la vinya, evidentment, també. I per això, deia, vam entomar el problema des del primer dia amb mesures estructurals a mitjà i llarg termini, al costat, òbviament, del sector, però també amb mesures a curt.

Anem ja pel camí de la III Cimera del Cava per ajudar a estructurar millor l'oferta i treballar, doncs, plegats i junts amb totes les baules de la cadena de valor, com, ho repeteixo, no pot ser d'altra manera, perquè la propera campanya sigui –que costa poc, diguéssim– millor que l'anterior.

I poca cosa més. En diria moltes més, eh?, però ja veig que... No sé, sento soroll, per la dreta, per l'esquerra. (*Remor de veus.*) Una mica de pressió. Res, només..., sí... Deixeu-me dir que ara també toca abordar el futur...

El president

Silenci.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...a banda de desplegar, evidentment, aquesta llei. Els reptes són molts. Els temes no només són molts, els temes són complexos. L'arquitectura i l'organització actual del conjunt de les DOs és un tema important. La coexistència entre elles, també les interprofessionals. I justament el desplegament reglamentari d'aquesta llei ens pot permetre donar resposta en algun, no tots, d'aquests reptes que tenim.

I tot plegat, també, deixeu-me dir que, precisament, mentre consolidem i deixem actualitzar aquesta norma, hem posat en marxa també un simposi, que és el Simposi Vins Vinents, amb la participació de tot el sector per establir també un pla estratègic amb una mirada ja més llarga cap al 2030.

I ara sí, res més. Moltíssimes gràcies a totes i a tots, moltes gràcies a tothom per fer possible una llei que ens ajudarà, de ben segur, com a país. Gràcies per acompanyar-nos i fer més forts els fonaments. Avui, permeteu-me dir-ho, per fer més fortes les arrels de la qualitat d'aquest gran sector que és el sector vitivinícola català.

Moltes gràcies, i endavant.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Hem cridat a votació.

(Pausa.)

Bé, tal com ha dit el diputat Ordeig, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha retirat les seves esmenes, les esmenes 28 i 40, concretament. Per tant, no les votarem. Votarem la resta d'esmenes reservades.

I comencem votant les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, que són les 35 i 56.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 77 en contra i 15 absències.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, que són les 5, 20, 57, i la part de la 27 que queda viva. Que queda viu, concretament l'article 18 *septies*, sí? Votem les esmenes del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú-Podem.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 76 en contra i 39 absències.

Votem ara l'esmena transaccional del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar sobre l'esmena número 63.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 40 absències.

I finalment votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del dictamen ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 4 absències. Així doncs, el Projecte de Llei vitivinícola de Catalunya ha estat aprovat.

(Aplaudiments perllongats.)

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial

300-00232/12

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Quan vulgui, diputada. *(Remor de veus.)* Quan pugui, més aviat.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, consellera... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci...

Rosa Maria Ibarra Ollé

Diputats i diputades, avui venim a parlar de cohesió territorial. La diputada Escarp, del meu grup, fa unes setmanes feia una interpellació sobre serveis públics al món rural i deia, a l'inici, que posàvem sobre la taula conceptes com «ruralitat», «envelliment», «població», «atenció primària», «equitat», «salut» i «proximitat», i que tots ells estaven relacionats. Avui, evidentment no ens centrarem en l'àmbit de salut, que és un dels aspectes que incideix en la cohesió territorial i social, però sí que ens referirem a alguns d'aquells aspectes dels que ella parlava: la despoblació, l'envelliment, l'equitat, perquè tots aquests conceptes són cabdals a l'hora de parlar de cohesió territorial.

Podem entendre la cohesió territorial com l'objectiu d'aconseguir la igualtat d'oportunitats de totes les persones d'un territori per tal que aquestes puguin desenvolupar el seu projecte personal amb la mateixa garantia d'èxit, sigui quin sigui el lloc on han viscut i on viuen o el lloc que han triat per viure. L'expectativa que tenen les persones respecte d'aquesta possibilitat de viure en plenitud en un determinat indret del nostre país és definitiva perquè aquestes es quedin en aquest indret o en marxin, buscant altres territoris on els sigui més fàcil desenvolupar una activitat econòmica, trobar feina, accedir a serveis públics de qualitat o, fins i tot, desplaçar-se. La marxa de la gent que viu en el món rural cap a la ciutat és un fenomen global que ja afecta bona part del planeta i Catalunya no n'és l'excepció.

En les últimes dues dècades la població dels municipis de menys de mil habitants ha patit un descens considerable, aproximadament del 25 per cent. Els municipis petits han passat de concentrar el 4 per cent de la població l'any 2000, al 3,1 l'any 2018. Les retallades durant la crisi han agreujat la situació dels pobles petits, la immensa majoria envellits. Aquest fet s'agreuja per la baixa natalitat; de fet, em permeto recomanar-los-hi un article d'avui, del *Diari de Tarragona*, que es titula «La Tarragona interior se queda sin niños»; i, de fet, posa dades i posa molt gràficament cara al fet que baixa la natalitat a bona part dels municipis de les comarques de Tarragona: 110 dels 184 municipis han tingut menys de deu naixements en els últims anys. Per tant, un fet realment greu que a més a més s'agreuja encara més amb la crida del jovent que ha de marxar a fora per estudiar i que acaba no retornant un cop acabats els estudis, perquè no veuen en el seu lloc d'origen la possibilitat de trobar una feina en què puguin desenvolupar els seus coneixements. Per tant, una situació greu que cal afrontar.

Si ens mirem la realitat a Catalunya i analitzem les estadístiques de població, veiem clarament quins són els àmbits que perden població. Així, si comparem l'any 2015 amb el 2019, veiem que hi ha dos àmbits que perden població: per un costat les Terres de l'Ebre, que passen de 181.136 habitants a 178.458, i l'Alt Pirineu i Aran, que passen de 72.448 a 71.817 habitants. I això en un moment en què Catalunya, en general, guanya població, gairebé 195.000 persones. Però no només perden població aquestes zones; d'altres comarques de l'interior de Catalunya també en perden. Per exemple la Conca de Barberà, el Priorat, les Garrigues, la Garrotxa, el Ripollès o la Noguera. La Catalunya buida és un dels principals reptes que hem d'abordar amb contundència i urgència per tal de combatre la injustícia territorial i la manca d'oportunitats. Davant d'aquesta situació de pèrdua de població, la pregunta, senyora, que els hauríem de fer és què pensa fer el Govern amb aquest tema? Quines seran les accions que el Govern, que suposem que és conscient d'aquesta situació, vol portar a terme? I ja ho reconeixem que sembla una mica estrany interpellar sobre aquests temes, que són al final polítiques públiques de mitjà i llarg recorregut, no pas de curt, quan el president Torra ens va anunciar que pretenia convocar eleccions després de l'aprovació dels pressupostos i, per tant, aquest Govern no serà el que implementi aquestes accions.

Però no hem volgut renunciar a aquesta interpellació perquè creiem que la situació és prou greu per plantejar-la i sobretot perquè ens agradaria saber com lliguen les possibles actuacions que s'han d'emprendre per donar solució als reptes demo-

gràfics, econòmics i socials que tenen algunes zones de Catalunya amb el projecte de pressupostos per al 2020 que ens acaben de presentar.

Deuen convenir amb nosaltres que l'objectiu de la cohesió territorial no es pot aconseguir si el Govern no posa els instruments perquè aquells territoris amb majors dificultats tinguin accés amb equitat als serveis i equipaments. I el projecte de pressupostos que ens han presentat per al 2020, al nostre entendre, no ho garanteix. De fet, els dos àmbits territorials especialment afectats per la pèrdua de població són a la vegada dels pitjors tractats pressupostàriament. Les Terres de l'Ebre tenen, respecte al 2010, un 80 per cent menys d'inversions del Govern de la Generalitat i l'àmbit de l'Alt Pirineu i Aran, un 30 per cent menys.

Però també d'altres zones amb greus problemes pateixen el maltractament pressupostari. Per exemple, les comarques del Camp de Tarragona, en part també afectades per la pèrdua de població, que els baixen un 68 per cent les inversions per part del Govern. Però no només hem de tenir en compte les dades de pèrdua de població dels últims anys quan parlem de cohesió territorial. Hem de tenir també en compte les dades econòmiques, la situació dels diferents territoris tenen respecte..., perquè aquí entenem que també hi ha d'incidir el Govern, preveient les situacions de crisi, aportant les eines per evitar-les i, en el cas que s'hagin produït, revertir les seves conseqüències.

I aquí permetin-me que m'aturi a les Terres de Ponent, on hi conflueixen actualment factors que poden desembocar en una greu crisi econòmica i social de la que sigui molt difícil sortir-ne. La seva economia, basada en l'agricultura, està en situació crítica. I davant d'això què pensa fer el Govern? Doncs mirin, el projecte de pressupostos per a aquest any del Departament d'Agricultura –el que més afecta, per tant, a les Terres de Ponent– és el pitjor pressupost dels darrers deu anys. La partida destinada a aquest departament no té en compte ni el territori ni el repte demogràfic a què s'enfronta ni la necessitat urgent d'uns preus justos per als productors. Però la qüestió és que aquests problemes i urgències no han sorgit ara de manera sobtada o en els darrers tres anys, des de l'últim pressupost aprovat. Fa temps que ja s'advertia de les greus conseqüències de la desinversió i de la inacció del Govern.

Mentre es prometen eines i solucions a agricultors i ramaders que no arriben mai, el cert és que el pressupost per a Agricultura suposa només un 1 per cent del total i queda molt lluny dels 500 milions del 2010. Es consolida una retallada del 80 per cent en regadius i camins, s'elimina la Fundació del Món Rural i es redueix en un 25 per cent el pressupost del Centre Tecnològic Forestal. Però no només això, sinó que a nivell d'inversions, les Terres de Ponent tenen el trist honor de ser l'àmbit en què més baixa la inversió d'aquest Govern: un 81 per cent respecte al 2010. Se'ns fa molt difícil pensar que la situació de les Terres de Ponent es pugui revertir si el Govern de la Generalitat no fa una acció decidida en aquest sentit i si no hi ha més decisió per destinar-hi recursos, cosa que ara com ara no veiem. Els parlem, doncs, de la imatge de la Catalunya buida, aquella que perd població i sobre la que cal actuar de manera urgent per reequilibrar territorialment el país.

Però no podem deixar de referir-nos a aquelles parts del país que no perden població, ans al contrari, en guanyen, però que ho fan d'una manera poc o gens planificada, cosa que provoca tensions de caràcter social, urbanístic i de mobilitat, i que poden acabar col·lapsant aquests territoris. I no ens referim només a l'entorn metropolità, que evidentment també hem de tenir en compte. Ens referim a les zones que reben població d'aquest entorn metropolità i que busquen oportunitats en territoris més o menys propers, però que a la vegada aquests territoris no tenen els serveis públics dimensionats per fer-hi front. És el cas, per exemple, del Baix Penedès, que ha rebut en poc temps molta població i que alguns dels seus municipis es veuen desbordats. Una comarca amb una de les taxes d'atur més altes de Catalunya, més del 17 per cent. I, davant d'això, altra vegada, el projecte de pressupostos que han presentat no dona solucions. Al Baix Penedès, les inversions del Govern de la Generalitat han baixat un 89 per cent respecte al 2010 i un 62 per cent respecte de l'últim pressupost aprovat

el 2017. Com es pot revertir la situació d'atur, si no s'executen les inversions necessàries per crear oportunitats, per fer atractius els territoris perquè les empreses inverteixin i creïn llocs de treball?

Definitivament, la cohesió territorial i l'equilibri demogràfic és una assignatura pendent a Catalunya i el Projecte de pressupostos per al 2020 no presenta la nota suficient per passar l'examen. Cal que el Govern sigui proactiu per revertir les tendències que presenten determinats territoris de Catalunya. Cal que tingui la fotografia sencera, si m'ho permeten, del país, per tal d'aplicar accions concretes allà on calguin, reforçar els serveis públics, les infraestructures, però també donar recolzament als ajuntaments que ho necessiten, ja sigui perquè es veuen desbordats pels increments de població en poc temps o perquè no tenen recursos per lluitar contra la pèrdua de població.

Necessitem un Govern que inverteixi en la Catalunya buida, consellera, que hi posi els recursos necessaris, no només per garantir que no se segueixi buidant, sinó per crear les condicions perquè aquelles persones que vulguin i puguin seguir-hi vivint ho facin o perquè els que decideixin anar-hi ho puguin fer en condicions.

Necessitem un govern que governi i que ho faci per a tot Catalunya i per a tots els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació té la paraula, en nom del Govern, la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

Abans, però, els voldria anunciar que les dues interpellacions següents a aquesta, tant el grup interpellant com el Govern han acordat posposar-les per a dijous. Per tant, després d'aquesta interpellació acabarem aquí el Ple i continuarem dijous, si no hi ha inconvenient per part dels diputats i diputades en alterar l'ordre del dia. Sí? (Pausa.) Gràcies, doncs.

Consellera, quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Diputada, diputats, voldria començar la meva intervenció d'una manera directa i clara. Miri, la prioritat d'aquest Govern és que Catalunya sigui un país d'oportunitats, independentment del territori on es neixi o on es visqui. I no tenim cap dubte que precisament per garantir aquesta igualtat d'oportunitats, doncs, la cohesió territorial n'és un element clau.

De fet, la lluita contra el despoblament –m'ho han sentit dir diverses vegades–, contra l'envelliment poblacional, garantir la igualtat d'oportunitats són prioritats d'aquest Govern, i les polítiques públiques que precisament destinem a aquesta cohesió s'han de dissenyar –entemem nosaltres– i executar en base a tres principis com són la transversalitat, és a dir, des de tots els departaments del Govern; la bilateralitat, parlant de tu a tu amb el territori, i la singularitat, que és tenint en compte totes les realitats i la pluralitat del nostre país.

I, de fet, com a Govern, les polítiques públiques que duem a terme, però també les polítiques públiques que hem presentat en el Projecte de Llei de pressupostos, així com d'altres polítiques públiques que estem començant a planificar, treballen per aconseguir precisament aquest repte tenint en compte aquests tres principis que li acabo d'esmentar.

Durant la meva intervenció procuraré fer un repàs de moltes d'aquestes polítiques, perquè, com li deia, la cohesió territorial és una prioritat en la que aquest Govern treballa en la seva totalitat, en el seu conjunt. I, a més a més, des del Departament de la Presidència, portem a terme i coordinem diferents programes, molts d'ells transversals i interdepartamentals, que tenen una implicació directa en la política de cohesió del nostre territori.

I quina és exactament aquesta política territorial que portem a terme? Li començaré exposant exemples de polítiques que ja s'estan duent a terme per part del Govern. I començo, per exemple, parlant de programes propis del meu departament, en concret, de la Secretaria d'Administracions Locals. Perquè no vull deixar de posar en valor la recuperació del PUOSC, amb una línia de finançament, a més a més, específica per aquells ajuntaments, per aquelles entitats municipals descentralitzades i per aquells consells comarcals que tinguin nuclis d'habitants de menys de cinc mil.

I seguint aquesta estratègia de desenvolupament i de dinamització territorial, saben també que hem començat a posar en marxa el programa «Un país d'oportunitats, un país viu», en coordinació amb la Comissió Interdepartamental sobre Despoblament Rural. I, com saben, «País viu, país d'oportunitats» és un programa que ha passat de ser una novetat a ser una demanda pel mateix territori. I crec que aquest és un dels millors indicadors de que anem pel bon camí, que comença a ser una demanda important per part del territori.

Però, com deia, i seguint el principi de transversalitat, també hi ha polítiques de tots els departaments del Govern que ja s'estan duent a terme i que incideixen precisament en la cohesió territorial. Començo amb el repte de la mobilitat, en concret del transport públic, amb la implantació de la xarxa Exprés.cat, que com saben, doncs, ja també s'ha implementat de manera important arreu del territori.

També pel que fa a les universitats. Saben que el nostre model universitari és un model territorialitzat, però, no obstant això, es concedeixen ajuts per a aquells estudiants de les comarques de l'Alt Pirineu, de la Vall d'Aran i del Solsonès.

O pel que fa a carreteres. Deixi'm parlar que bona part dels projectes que s'estan duent a terme en aquests moments són obres, per exemple, com la de la Vansa i Fòrnols, o Alàs i Cerc, o la C-28 a l'Aran, o els túnels de Trespunts, entre Organyà i Montan de Tost.

O pel que fa a connectivitat digital. Les infraestructures digitals les entenem com a eines que permeten poder-te quedar en el teu municipi per tal de poder desenvolupar la teva activitat visquis on visquis. Com saben, la Xarxa Oberta de Catalunya desplega el compromís nacional per la fibra dotant d'igualtat d'oportunitats totes les empreses, tots els municipis, tots els ciutadans visquin allà on visquin.

O pel que fa a salut. Tenim un sistema territorialitzat, però, a més a més, la revolució digital ens permet obrir noves oportunitats, com el projecte pilot que s'està duent a terme a l'Hospital del Pallars, el «Salut a prop», que permet fer el seguiment de les malalties cròniques i evita el desplaçament dels malalts, a més a més de poder-se connectar per via trucada amb un professional.

I si aquestes són polítiques molt concretes que actualment ja portem a terme des de diferents departaments del Govern, el Projecte de pressupostos 2020 prioritza també un conjunt de polítiques que sens dubte donen resposta a la cohesió territorial: polítiques en l'àmbit de la infraestructura i la mobilitat, com poden ser el desenvolupament i la implantació de la T-Mobilitat per al desplegament de la integració tarifària a Catalunya; o la implantació de noves línies de bus Exprés.cat, de la que vull recordar que en aquests moments ja n'hi ha quaranta-tres en funcionament; o en polítiques del foment de l'ocupació i de la recerca, com poden ser l'impuls de la transició energètica a partir del desenvolupament de nous projectes energètics on petites infraestructures a escala local puguin sumar-se a una xarxa global; o la millora i l'impuls de les activitats de recerca en l'àmbit agroalimentari; o la modernització i les millores de les estructures pesqueres del sector primari; o també les polítiques en l'àmbit digital, com la instauració d'un model d'Administració digital, millorant d'aquesta manera els serveis públics i les relacions amb el ciutadà; o l'impuls de la tecnologia *blockchain* i la gestió territorial de dades; o polítiques d'un àmbit tan central per la cohesió territorial com ho és l'ordenació del territori, amb l'elaboració de projectes de llei del territori, de la Llei d'ordenació del litoral o de la Llei de munta-

nya; l'impuls de les inversions de l'Incasòl també en sòl industrial, o les estratègies per actuar en barris amb nivells elevats de degradació. És a dir, tot el conjunt de les polítiques que fem, tot el conjunt de les polítiques que també presentem en el Projecte de pressupostos 2020, però, com li deia en un principi, també remarcar alguna de les noves polítiques que ja estem dissenyant.

De fet, justament en el Ple de la setmana passada, el grup de comuns m'interpel·lava també sobre les desigualtats territorials a Catalunya i vaig aprofitar per explicar una proposta que ha quedat recollida en la moció subsegüent que han presentat, i que, de veritat, espero que vostès, doncs, també hi donin suport quan es produeixi la seva votació. Els parlo concretament de l'agenda rural. Tal com es deia, com vostès saben, a la Declaració de Quito de l'any 2016..., deia literalment: «Segons les previsions, la població urbana mundial pràcticament es duplicarà per al 2050, la qual cosa farà de la urbanització una de les tendències més transformadores del segle XXI.» I per afrontar aquest repte precisament l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar a Quito la Nova agenda urbana, que cerca l'assoliment d'un model de desenvolupament urbà que sigui sostenible en l'àmbit de les vessants social, ambiental i econòmica. I a partir d'aquí, com saben, es crea l'Agenda urbana de Catalunya, que ha de ser l'eina que ens ha de permetre potenciar les oportunitats i afrontar els reptes que planteja la creixent urbanització.

Així, l'agenda urbana catalana integra els objectius que es coneix com l'Agenda 2030, objectius de desenvolupament sostenible que tenen una dimensió urbana per tal d'aconseguir, tal com diu la declaració de les Nacions Unides, que les ciutats siguin inclusives, segures, resilients i sostenibles.

Però, a banda, l'Agenda urbana de Catalunya afegeix objectius que no provenen de forma explícita de l'Agenda 2030. I aquesta aportació singular respon també a la necessitat de localitzar els àmbits d'actuació a les especificitats del nostre país, de les nostres ciutats i del nostre territori.

De fet, el novembre de l'any 2018, a la constitució de l'Agenda urbana de Catalunya, també hi van poder participar l'ACM i la xarxa de micropobles de Catalunya, perquè l'agenda vol ser un acord estratègic de país i elements de la ruralitat –vostè en parlava– com el respecte al territori, la transició energètica i el repoblament hi han de ser presents.

Però pensem que cal anar més enllà. I si la lectura que a nivell mundial el 66 per cent de la població viurà en ciutats –de fet, a Europa ja ho fa el 75 per cent–, això significa la creació d'una agenda urbana des d'on treballar els reptes que genera, ja que, si aquesta lectura és la que ens fan, la lectura de que l'1,1 per cent de la població de Catalunya viu en pobles que gestionen el 32 per cent del territori no pot ser cap altra que la de generar també una agenda pròpia, una agenda rural des d'on treballar els reptes que genera i assolir els objectius del desenvolupament sostenible 2030.

Ara bé, l'agenda rural i l'agenda urbana han de treballar en total coordinació, buscant una estratègia compartida per tal d'activar tots els territoris en base als seus recursos, a les seves capacitats, a les seves habilitats i potencialitats, perquè, amb això –i acabo–, només d'aquesta manera, aconseguirem assolir la veritable cohesió territorial. Jo el que els demano és que posem també l'agenda rural de Catalunya en l'agenda de la política catalana, perquè d'aquesta manera ens en sortirem.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Per a fer la rèplica, té la paraula de nou la diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Moltes gràcies, president. Consellera, amb l'objectiu que vostè comentava, l'objectiu de la cohesió territorial i de fer un país viu, evidentment, hi hauríem d'estar d'acord. El que vostè ha dit són grans paraules, grans objectius dels que, sens dubte, no crec que ningú que estigui avui en aquest hemicicle hi pugui estar en contra.

Ara bé, la seva intervenció creiem que té un perfil més de..., bé, d'una declaració d'intencions que no pas de la intervenció d'una consellera d'un govern que està governant. Perquè quan es baixa a la realitat, quan es van a veure les dades de població, de la pèrdua de població de les diferents comarques, o de l'atur, veiem que aquests objectius, amb els que evidentment hi estem d'acord, es queden en això, en objectius. I quan analitzem el pressupost del 2020 veiem que, d'aquests objectius, aquest Govern pocs en complirà amb els recursos que preveu.

Com deia en la primera intervenció, la cohesió territorial i l'equilibri demogràfic és una assignatura pendent. Cal un govern que afronti aquest repte d'una manera global. Deia que calia una fotografia sencera del país per aplicar accions concretes allà on són necessàries. I creiem que el seu Govern no té aquesta fotografia sencera.

Creiem que la manera d'articular aquestes mesures és a través d'un pla per a l'impuls de la cohesió territorial a Catalunya; un pla que ha d'establir una estratègia per al repte demogràfic que tenim, especialment adreçat a les comarques d'obligada reactivació, que haurien d'afectar les comarques de Ponent, del Pirineu-Aran, Terres de l'Ebre, però també algunes d'interior de Catalunya o aquelles del litoral que, per la seva situació especial –parlava abans del Baix Penedès, però podria parlar per exemple de la Conca de Barberà o del Priorat–, necessiten un especial tractament.

Aquest pla hauria d'implicar un treball transversal de les diferents conselleries i hauria d'abordar, al nostre entendre, diferents àmbits, des de la governança als drets i les oportunitats o el desenvolupament econòmic i la sostenibilitat ambiental.

Quan parlem de governança no podem deixar de pensar en els petits municipis i en les especials característiques dels ajuntaments més petits, i, per tant, en la necessitat d'un marc específic per aquests ajuntaments, sobretot en entorns rurals, que faciliti la seva gestió administrativa i una millora del seu finançament, especialment en les zones de pèrdua de població.

Quan parlem de drets i oportunitats ens referim a revisar i adaptar la prestació dels serveis públics als petits municipis, però també a repensar una estratègia de mobilitat que garanteixi la connectivitat amb les grans infraestructures de comunicació per poder accedir a serveis públics de qualitat o especialitzats a les ciutats, o de la vinculació entre l'escola rural i el territori, o de com portar el coneixement, la recerca o la investigació al món rural.

Quan parlem del treball parlem d'afavorir l'estabilitat laboral dels professionals públics d'aquestes zones. De fet, la companya Assumpta Escarp parlava especialment dels treballadors en l'àmbit sanitari; necessitem una estabilitat laboral d'aquests treballadors i adaptar la formació a les peculiaritats de l'entorn en què han de desenvolupar els coneixements que s'obtinguin.

I quan parlem de desenvolupament econòmic i de sostenibilitat ambiental parlem, entre d'altres coses, de generar activitat econòmica en nous sectors i nous models de negoci, d'impulsar processos de bioeconomia especialment vinculats a la gestió forestal i a l'aprofitament de la biomassa, i evidentment de potenciar el sector agroalimentari en aquells territoris en què aquest sigui la base de la seva economia.

Però en d'altres comarques caldrà crear les condicions per reforçar la indústria existent o treballar per la seva reindustrialització, perquè el seu entorn ja no és un entorn rural, sinó que ja han tingut indústria i, per diferents circumstàncies, ha marxat. I caldrà afrontar també el repte demogràfic d'aquelles comarques receptores de població que necessiten generar oportunitats laborals.

Però en qualsevol cas el pla que es dissenyi –que ha de tenir, com deia, la implicació de tots els departaments– haurà de tenir un pressupost que li doni els recursos per tirar-lo endavant. I recursos és el que falta en el Projecte de pressupostos que ens ha preparat el Govern, en aquest cas també amb el pacte amb els comuns; uns pressupostos que no poden fer front, com hem dit abans, a les necessitats d'aquells àmbits, d'aquelles comarques, que més ho necessiten.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fer la contrarèplica, té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputada, miri, sap què necessitem a Catalunya per poder portar a terme la millor política de cohesió territorial? Finançament. I sap quin és el problema del nostre finançament? Doncs que no tenim el finançament just i necessari, aquell que correspon al que generen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I aquesta és la realitat. Perquè el fet és que els catalans i les catalanes no tenim el finançament que necessitem ni que ens mereixem. I aquesta és una realitat en la que tots hauríem de trobar..., la seva denúncia, i treballar per transformar d'una vegada per totes aquesta realitat.

Perquè les conseqüències de la falta de finançament repercuteixen directament en la capacitat de les polítiques públiques que el Govern pot desenvolupar. I, per tant, afecta en el dia a dia de tots els ciutadans, visquin on visquin, i votin el que votin. I les polítiques per a la cohesió territorial no són cap excepció a aquesta manca de finançament. És evident que sense el dèficit fiscal estructural que patim de més de 16.000 milions d'euros les polítiques públiques que es podrien dur a terme, entre elles les de cohesió territorial, serien moltes més.

Però en comptes d'establir mesures per estudiar i per corregir aquest dèficit fiscal, la mesura que s'estableix per part del Govern central és la de deixar de publicar les balances fiscals, o fins i tot –o fins i tot– deixar de calcular-les. I és evident que els incompliments reiterats de les inversions per part de l'Estat també afecten directament i el dia a dia dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i també afecten el desenvolupament del territori.

Li posaré dos exemples molt il·lustratius, perquè, a banda de que el nivell dels pressupostos d'inversions és totalment insuficient, resulta que el total executat, si no fos perquè desgraciadament és el que és, semblaria una broma de molt mal gust. Perquè en els millors casos, de cada cent euros pressupostats –en els millors casos– se n'executen seixanta-sis. O, dit d'una altra forma més gràfica, un de cada tres anys Catalunya els hi surt gratuïta.

I, si vol, parlem dels incompliments també en una infraestructura bàsica per a la cohesió territorial, per a la cohesió interurbana i també per a la cohesió rural, com és la infraestructura ferroviària d'aquest país. Resulta, recordem-ho, que en el període 2008-2016 hi havia un pla de Rodalies amb una inversió inicial prevista de 4.306 milions d'euros. Però quin ha estat finalment l'execució d'aquest pla milionari? Doncs, miri, poc més d'un 12 per cent. És a dir, d'aquests 4.300 i escaig milions previstos per a la inversió en la línia de Rodalies, en falten encara 3.700 per executar. Ja li deia que, si no fos perquè és veritat, semblaria una broma de molt mal gust.

I això és només un exemple dels molts que li podria posar. Però és que els reptes que tenim són molt grans, i la falta de finançament és una realitat. Com també és una realitat que sovint falta voluntat política a l'hora d'aplicar mesures específiques que tinguin en compte la realitat i les característiques de cada territori, i així poder avançar en la cohesió territorial.

Miri, vostès, són al Govern espanyol i, per tant, els demano voluntat política: la voluntat política en el finançament, però també –també– la voluntat política en allò en què tenen responsabilitat i que en l'àmbit de la cohesió territorial podria ser, per exemple, que portin a terme la reorganització dels fons europeus, els coneguts com a PAC –vostès ja saben de què els parlo– i que els plans estratègics s'estableixin a nivell territorial, amb l'objectiu de poder fer una gestió més eficient i eficaç dels recursos. Des de Catalunya necessitem poder definir les nostres polítiques agràries, perquè la diversitat del sector a l'Estat espanyol fa que no es puguin establir les condicions de les subvencions de la PAC des d'un punt de vista central. De fet, aquesta ja és una petició que ha estat reiteradament expressada per la consellera Jordà, i que

ara, des d'aquest faristol, també els demano que incideixin en aquest sentit. Això també és cohesió territorial.

Com també ho és demanar aquelles mesures necessàries per al Delta, mesures que proposa la Taula de Consens del Delta, en què es fa referència a la gestió dels sediments del riu, mesures que dicten directives europees i que el Govern espanyol també incompleix sistemàticament. Doncs, els demano que incideixin, en aquest cas, perquè el Ministerio para de Transición Ecológica y el Reto Demográfico i la Confederación Hidrográfica del Ebro compleixin també aquests compromisos.

I acabo. Les polítiques adreçades al desenvolupament social i territorial són una prioritat per a aquest Govern, perquè, per nosaltres, cohesió territorial i cohesió social són dues cares d'una mateixa moneda.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Tal com els hem anunciat, doncs, les dues interpellacions que estaven previstes per a aquesta tarda es passaran a dijous. Per tant, no hi ha més assumptes a tractar avui. Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. *(Veus de fons.)* Perdó, a les deu del matí –disculpin. A les deu.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut.